

LETNIK XXIV, JANUAR-FEBRUAR 2016

*1-2
Mir*

Odmev Medžugorja

25. februar 1987: "Dragi otroci! Danes vas vse želim oviti v svoj plašč in vas popeljati na pot spreobrnjenja. Dragi otroci, prosim vas, izročite Gospodu vso svojo preteklost, vse zlo, ki se je nabralo v vaših srcih. Želim, da bi bil vsak izmed vas srečen, toda z grehom to ne more biti nihče. Zato, dragi otroci, molite in v molitvi boste spoznali novo pot veselja. Radost se bo razodevala v vaših srcih in tako boste veseli pričevalci tistega, kar moj Sin in jaz želiva od vsakega izmed vas. Blagoslavljam vas. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVJE

SPOROČILA Kraljice miru 4
RAZMIŠLJANJE ob sporočilu 25. v
mesecu 6

MOLITEV:

Pred Križanim 8

VIDCI GOVORIJO

Ivan Dragičević: Vrnite mir in
molitev v družine 17

INTERVJU:

Z Maksom Kozjekom o Medžugorju 10

DUHOVNA POT V LETU

USMILJENJA 17

SVETNIKI USMILJENJA

Sv. pater Pij iz Pietrelcine 19

RAZMIŠLJANJE

»Dragi otroci, postite se in molite
s srcem!« 23

S S. BARBARIČEM V MARIJINI ŠOLI
Vera 25

POROMALI SMO:

Romarji iz vse Slovenije kot
ena družina 28

PRIČEVANJE

Z Božjo pomočjo sem ponovno
osvojil Triglav 31

MARIJA – VRH STAROZAVEZNIH
ŽENA 35

RAZMIŠLJANJE ob sporočilih 2. v
mesecu 39

RAZMIŠLJANJE

Marija se je prikazala otrokom 42

MARIJINI OBROKI – Mary's meals 44

ROMANJA 45

Vabila in obvestila

Informacije o reviji 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Čas je zagotovo ena najdragocenejših dobrin, ki so nam dane, da z njimi razpolagamo. »Kakšno razpolaganje neki?!« bo kdo ugovarjal, »saj nimam časa niti za svojo družino in druge nujne stvari!« Celó cerkveno leto letos hiti: komaj smo pospravili jaslice, že je tu pepelnica ...

Vse to je res, pa vendar se je treba ob tem malo ustaviti in si morda tudi izprašati vest. Za kaj v resnici porablamo svoj čas? Ali predvsem za materialne in minljive stvari? Za pridobivanje, širjenje in vzdrževanje le-teh? Ali pa imamo predviden čas tudi za umiritev? Za tišino? Za pogled vase? Za pogovor z Bogom?

Marija pravi: »... vse to, tuzemeljsko, kar mnogi moji otroci na žalost postavljajo na prvo mesto, bo izginilo. Ostala pa bodo samo ljubezen in dela ljubezni in odpirala vrata nebeškega kraljestva.« Naroči še: »Opogumljajte drug drugega v duhovni rasti, kot jaz vas opogumljam.«

Oblikujmo letošnji postni čas bolj po »Marijinem okusu«. Branje tehtnih prispekov v naši reviji naj k temu čim bolj pripomore.

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. decembra 2015*

*»Dragi otroci,
jaz sem vedno z vami, ker vas je moj Sin zaupal meni. Vi pa,
otroci moji, vi me potrebujete, iščete me, prihajate k meni in
razveseljujete moje materinsko srce. Jaz imam in bom vedno
imela ljubezen za vas, za vas, ki trpite in ki svoje bolečine in
trpljenje prinašate mojemu Sinu in meni. Moja ljubezen
hrepeni po ljubezni vseh mojih otrok, moji otroci pa hrepenijo
po moji ljubezni. Po ljubezni Jezus išče povezanost nebes in
zemlje, med nebeškim Očetom in vami, moji otroci, svojo
Cerkvijo. Zato je potrebno mnogo moliti, moliti in ljubiti
Cerkev, ki ji pripadate.*

*Sedaj Cerkev trpi in potrebuje apostole, ki s tem, da ljubijo
skupnost, pričujejo in se razdajajo, kažejo Božje poti; potrebuje
apostole, ki s tem, da s srcem živijo evharistijo, delajo velika
dela; potrebuje vas, moje apostole ljubezni. Otroci moji, Cerkev
je od samih začetkov bila preganjana in izdajana, a je iz dneva
v dan rasla. Neuničljiva je, ker ji je moj Sin dal srce –
evharistijo, in svetloba Njegovega vstajenja je svetila in bo
svetila nad njo. Zato se ne bojte.*

*Molite za svoje pastirje, da bi imeli moč in ljubezen biti
mostovi odrešenja.*

Hvala vam.«

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. decembra 2015*

"Dragi otroci!

*Tudi danes vam prinašam svojega Sina Jezusa in iz
naročja vam dajem Njegov mir in hrepenenje po
nebesih.*

*Molim z vami za mir in vas kličem, da bi bili mir.
Vse vas blagoslovljam s svojim materinskim
blagoslovom miru.*

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. januarja 2016*

"Dragi otroci,

kot Mati sem srečna, da sem med vami, ker vam želim znova govoriti o besedah svojega Sina in Njegovi ljubezni. Upam, da me boste s srcem sprejeli, ker so besede mojega Sina in Njegova ljubezen edina luč in upanje v temi sedanjosti. To je edina resnica in tisti, ki jo boste sprejeli in živeli, boste imeli čista in ponižna srca. Moj Sin ljubi čiste in ponižne. Čista in ponižna srca oživljajo besede mojega Sina, živijo jih, širijo jih in naredijo, da jih vsi slišijo. Besede mojega Sina vračajo življenje tistim, ki jih poslušajo. Besede mojega Sina vračajo ljubezen in upanje. Zato, apostoli moji mili, otroci moji, živite besede mojega Sina. Ljubite se, kot vas je On ljubil. Ljubite se v Njegovem imenu, v spomin Nanj. Cerkev napreduje in raste zaradi tistih, ki poslušajo besede mojega Sina; zaradi tistih, ki ljubijo; zaradi tistih, ki trpijo in trpljenje prenašajo v tišini in upanju na končno odrešenje. Zato, otroci moji mili, naj bodo besede mojega Sina in Njegova ljubezen prva in zadnja misel vašega dne. Hvala vam."

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti
25. januarja 2016*

"Dragi otroci!

Tudi danes vas vse kličem k molitvi. Brez molitve ne morete živeti, ker je molitev veriga, ki vas približuje Bogu. Zato se, otročiči, v ponižnosti srca vrnite k Bogu in Njegovim zapovedim, da bi z vsem srcem mogli reči: kakor v nebesih, naj bo tako tudi na zemlji. Vi, otročiči, ste svobodni, da se v svobodi odločite za Boga ali proti Njemu. Vidite, kam vas želi satan povleči, v greh in suženjstvo. Zato se, otročiči, vrnite k mojemu srcu, da bi vas jaz mogla povesti k svojemu Sinu Jezusu, ki je pot, resnica in življenje.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

MARIJINO MATERINSTVO JE NEIZMERNO

RAZMIŠLJANJE OB MARIJINEM SPOROČILU PO VIDKINJI MARIJI PAVLOVIČ LUNETTI

Medžugorje, 25. decembra 2015 in 25. januarja 2016

Z Marijinimi sporočili se ukvarjam že dolgo. Spomin seže od 1. marca 1984 vse do danes. Zadnje sporočilo je bilo 25. januarja 2016. Večkrat sem bil čisto zraven, ko ga je videc ali vidkinja pisala. To je poseben občutek, kot bi odmevale besede nekoga, s katerim sem maloprej govoril. Kdo bi si mislil, da jih bom kdaj prevajal, še več: da jih bom celo razlagal. In to besede same Device Marije, Kraljice miru. Prevelika milost zame in za ves svet!

Še nekaj posebnosti v zvezi s prevajanjem. Prevod je vedno karseda pristen, skladen z izvirnikom, čeprav bi se včasih lahko drugače povedalo, a je nevarnost, da bi vnesli kaj svojega, lahko bi to drugače razlagali itd. Ni tako preprosto kar prevesti, ker

imajo nekatere besede dvojen pomen. Včasih niti ne razumemo vsega, kar je povedano. Morda bo prišel čas, ko bo vse bolj jasno, izkristalizirano. Pa drugič še kaj več o tem.

No, pa se lotimo dveh zadnjih sporočil Mariji Pavlovič- Lunetti: 25. decembra 2015 in 25. januarja 2016.

»Tudi danes vam prinašam ...« Kako lepo, Marija nam hoče dati najdragocenejše: svojega Sina Jezusa! In to vsako leto pove z veseljem, nam v tolažbo in pogum. »Ne bojte se, jaz sem z vami.« To so Jezusove besede, pa tudi besede nebeške Matere. Svet ne bo ostal brez Odrešenika, ker je vedno z nami. Prav On prinaša »mir in hrepenenje po nebesih«. Ne smemo živeti le za ta svet, ampak se ozirati v nebo, od koder prihaja rešitev. »Slava

Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem ...»(Lk 2,14) Vedno je Bog na prvem mestu, potem sledi ostalo, tudi mir. Nekoč je Marija celo rekla, da je mir sad pravičnosti. Če bodo stvari urejene pravično, bo vladal tudi mir na svetu.

Marija nas tudi blagoslavlja, a to ni enak blagoslov kot Kristusov ali duhovnikov blagoslov. To je materinski blagoslov, ki pa še ni teološko prav definiran, je nekaj posebnega, človeškega, toplega in lepega.

Zadnje letošnje sporočilo je daljše in bogatejše, toda ne jemlje vrednosti prejšnjim. V čem je srčika, jedro? Pa pojdemo po vrsti. O čem že govori? Mnogim sem postavil to vprašanje in veliko jih je bilo v zadregi, tudi duhovniki.

Zadnje sporočilo govori o molitvi, o vrnitvi k Bogu in zapovedim; govori o svobodi, o odločitvi za Boga. Govori o satanu, o grehu, o suženjstvu, govori o poti k Jezusu, ki je Resnica in Življenje. Je to vse? Mar ni dovolj? Kje naj začnemo, o čem naj razmišljamo? Mar ni že vse povedano, ali nam ni že vse jasno? Morda bomo presenečeni, toda Marija dobro ve, da hitro pozabljamo, zato večkrat govori o istih stvareh. Zakaj? Ker smo še daleč od Boga in težko sprejemamo to, kar je Božjega. Njeno materinstvo je neizmerno. Ne neha nas opominjati in hoče, da zagotovo pridemo v nebesa. Saj gre vendar za velike

stvari, ne moremo dati prednosti temu svetu. Kako odtrgati otroka od lepe igre ali mu vzeti igračo, ki jo ima tako rad? Kako mu povedati, da so še druge stvari in sedanje niso najpomembnejše?

Naenkrat se znajdemo v svetu, ki je varljiv, poln zlobe in greha, poln hudobije in nasilja, suženjstva in zasvojenosti. Ne bom ponavljal vsakdanjih poročil. Marija dobro pozna naš svet, pa tudi prihodnost. Ve, kakšni smo njeni otroci in še vedno nas imenuje »dragi otroci«. Njej smo vsi ljubi, tudi njeni »ljubljeni sinovi« – duhovniki. V tem je neprekosljiva: prava mamica in skrbna vzgojiteljica! Se bomo še ustavljali pri grehu, vojnah in zlu ali bomo stopili na novo pot, »Pot, Resnice in Življenja«? To je premik, ki ga Kraljica miru pričakuje. Ko bomo naredili ta korak, lahko govorimo o spreobrnjenju. Od tu naprej se začneja nova pot, nov način življenja, nova slava, ki bo zasijala v naših srcih in v očeh ljudi. Svet bo drugačen in mikaven, prijeten in pomemben. Toda, ali smo že naredili prvi korak? Lahko že sanjamo o svetleči prihodnosti? Je to nemogoče? Če ne bi bilo mogoče, nas Marija ne bi vodila k temu. Ve, da je mogoče, ve, da lahko pridemo do nebes. Z Njeno pomočjo!

Dinko – Dominik Bizjak

PRED KRIŽANIM

*Ko smo pred tvojim križem, Gospod,
začnemo misliti nase in na naš greh.
Tvoj križ je namreč podoba naše hudobije,
s katero smo te postavili na križ in gledali, kako si umiral,
ker nismo hoteli sprejeti tvoje resnice in odpuščanja.
Mi bi morali pristati na križu, ker je to naša iznajdba,
vendar si ti svobodno stopil nanj
in spremenil našo hudobijo v dar novega življenja.
Oče je to dopustil, ko te je poslal na svet,
da bi bil Bog z nami v vsem, kar smo,
tudi v šibkosti in grehu.*

*Marija je stala pod križem in podpirala tvojo žrtev,
verovala je v zmago usmiljene ljubezni, ki je šla do konca,
in želela vanjo vključiti vse grešnike.
Slišala je tvoj glas, kako si sprejel težo našega greha,
in videla srce, ki je izkrvavelo v ljubezni do nas.
Težko ji je, ker je v nas še vedno tako malo ljubezni do tebe,
zato nas vabi in vodi pred tvoj križ in nam pomaga,
da bi začutili veličino tvoje žrtve.
Ti sprejemaš vsak naš greh in zavrnitev,
usmiljen si do nas in nam odpuščaš.*

*Gospod Jezus, ti nisi samo vzel grehov nase in jih odpustil,
ampak si nam tudi odprl pot do Očeta,
da bi se vrnili k njemu, želel si, da bi se vsak izgubljeni sin
zazrl v dar tvoje ljubezni in se po vrtoglavi poti vrnil
v naročje Očetove ljubezni, iz katere je bil ustvarjen
in ki ga vse življenje spremlja.*

*Hvala za tvojo brezkončno ljubezen s križa,
ki se nam razodeva na tako jasen in očiten način!
Hvala za vse, ki so jo že prepoznali
in jih je s svojim neustavljivim darom nagovorila do globin.
Hvala za vsako spreobrnjenje,
ob katerem pripravljáš gostijo in vabiš še druge,
da bi sprejeli novo obleko odrešenega življenja.*

Primož Krečič

Ivan Dragičević (3/5)

»VRNITE MIR IN MOLITEV V DRUŽINE ...«

Mati prihaja k nam. Ona prihaja k nam in nam želi pomagati. Prihaja k nam, ker nas želi opogumiti. Želi nas potolažiti, prihaja k nam, ker nam želi pokazati, kaj ni dobro, pokazati nam pot do dobrega in miru. Mati prihaja k nam in prinaša božansko zdravilo. Želi zdraviti naše bolečine, želi previjati naše rane z neimerno ljubeznijo, z neizmerno nežnostjo in materinsko toplino. Prihaja k nam, želi nas voditi k svojemu Sinu. Samo v njenem Sinu je namreč naš edini in pravi mir in tega nam današnji svet ne more dati. Predsedniki držav in vlad ne morejo dati miru. Samo je v Bogu mir. Mir, ki nam ga danes nudi svet, nas bo hitro razočaral. Zato nas Marija vabi, da se odločimo za Jezusa.

V enem od svoji sporočil Marija pravi: Dragi otroci, danes gresta svet in človeštvo skozi krize, težje kot kdajkoli prej, največja kriza pa je kriza vere v Boga, ker so se mnogi oddaljili od Boga, od molitve. Dragi otroci, današnji svet je stopil na pot brez Boga, današnje človeštvo želi iti v prihodnost brez Boga. Dragi otroci, danes ni več molitve v vaših družinah, ne vzamete si več časa za drugega – otroci za starše, starši za otroke, mama za očeta in oče za mamo. Ljubezen je v družinah skopnela. Dragi otroci, v zakonu ni več zvestobe. Veliko je

zlomljenih in utrujenih družin. Dogaja se moralni razkroj.

Mati prihaja k nam. Prihaja k nam in nam kliče: Dragi otroci, vrnite molitev v svoje družine. Postavite Boga v svojih družinah na prvo mesto. Skupaj z njim pojdite v prihodnost. Dragi otroci, današnja družba in svet lahko ozdravita samo z vrnitvijo molitve v vaše družine, samo z duhovnim ozdravljenjem v družini. Dragi otroci, če želite, da Cerkev ozdravi, mora ozdraveti družina, ker žive Cerkve ne more biti brez žive družine.

Zato nas Marija vabi, naj vsaka družina postane živa Cerkev, živa kapelica, v kateri se moli.

Mati prihaja k nam. Želi nas popeljati iz teme, pokazati nam pot luči in pot upanja. Zato pravi: Dragi otroci, če boste močni vi, bo močna tudi Cerkev. Dragi otroci, če ni miru v človeškem srcu, če človek nima miru sam v sebi, če ni miru v družini – ne more biti miru v svetu. Zato vas, dragi otroci, vabim: ne govorite o miru, ampak začnite živeti mir, ne govorite o molitvi, začnite živeti molitev. Dragi otroci, samo z vrnitvijo miru in molitve v vaše družine lahko družina duhovno ozdravi.«

(Glasnik mira št. 2/2012.)

Prevod: P. Černivec)

INTERVJU

MAKS KOZJEK: ŽELIM BITI MARIJIN GLASNIK

V tokratni številki objavljamo tretji, zadnji del intervjuja z gospodom Maksom Kozjekom, neutrudnim medžugorskim romarjem in letošnjim zlatomašnikom. Njemu in g. Klemenu Krpanu, ki je intervju pripravil, se zahvaljujemo za bogastvo misli, spodbud in tudi čisto konkretnih dejstev, ki sta nam jih posredovala.

Pa pogledjmo začetke dogajanj v Medžugorju še malo z druge plati. Oblast je delala velike težave tudi domačemu župniku, patru Jozu Zovku, ki je moral celo v zapor.

On je takrat v nabito polni cerkvi med pridigo dejal, da se zgodi, da sedaj prihajajo in se spovedujejo ljudje, ki se niso spovedali svojih grehov tudi po 40 let. 40 let so živeli v suženjstvu greha, sedaj pa so zaživel svobodo Božjih otrok. Patru Zovku so očitali, da je s tem mislil na

40 let komunizma. 16. avgusta ob petih zjutraj, ko je bil še v postelji, so ga aretirali. Mislili so, da bodo to opravili brez vednosti ljudi, vendar je bilo župnijsko dvorišče že ob tisti jutranji uri polno ljudi. 25. oktobra, ko je v Mostarju na sodišču potekala sodna obravnava, je bila Marija ves čas na Križevcu. Vsa župnija jo je videla. Tudi v tovarni so prenehali z delom in jo gledali. Patra Zovka so torej obdolžili, da je govoril o 40 letih komunizma. To je bilo glavno. Plačali so 12 krivih prič v Medžugorju, da so pričale, da so te besede patra razumele politično. Odvetnik iz Zagreba pa je nabral 400 prič, ki so hotele povedati, da tega niso razumele v političnem, ampak v verskem smislu. Pa jim niso dovolili spregovoriti. Pater Zovko je nato dobil najprej tri leta zapora, potem so mu po posredovanju advokata to

kazen znižali na eno leto in pol. V zaporu se je Marija Zovku večkrat prikazala. Naredila je celo to, da so vidci lahko videli župnika in enkrat jim je omogočila tudi to, da so se lahko med seboj pogovarjali.

Koliko časa je Medžugorje bilo v znamenju preganjanja? Vemo, da so vidci in njihove družine veliko pretrpeli.

Najhuje je bilo prvi dve leti, potem pa je nenadoma vse prenehalo. Ker sam tako rekoč od vsega začetka obiskujem Medžugorje, sem zunanje razlike takoj opazil. V prvem letu se tam ni dalo dobiti ničesar. Ob župnišču je bila ena pipa iz vodnjaka s kapnico, kjer smo čakali v dolgi vrsti. Ob pipi je bila aluminijasta skodelica, iz katere smo vsi pili. To je bila takrat vsa pogostitev. No, potem, po dveh letih, pa so v Sarajevu pripravljali olimpijske igre in v Ameriki prosjačili za denar, pa so jim Američani odgovorili, da jim ne bodo dali nobenega denarja, če ne bodo dali miru v Medžugorju. In kot bi odrezal, nikjer ni bilo več videti nobenega miličnika. Nastal je mir, lahko smo šli, koder in kamor smo želeli. In takrat so začele cveteti nove gostilne, hoteli, trgovine in vse drugo.

Kaj je za vas osebno največje znamenje pristnosti tamkajšnjih dogodkov, tega, da se Marija resnično prikazuje?

Znamenje je lahko vse, kar tam in na

poti tja in nazaj doživimo. Ko sem imel posebne vlake in ko je zbrano slovensko ljudstvo v cerkvi zapelo Marija skoz življenje ... Takrat smo imeli dogovorjeno, da smo med obhajilom zmeraj peli Slovenci. Redovnica v zakristiji mi je rekla, da je zmeraj, ko pridemo Slovenci, zanje praznik. To je donelo, ko smo prepevali. Čudovito! Glede na število prebivalstva smo bili Slovenci med vsemi narodi najštevilneje zastopani. Sicer je bilo največ Italijanov. Pred vojno na Balkanu skoraj ni bilo dneva, ko v Medžugorju ne bi obhajali slovenske maše.

V župniškem uradu v Medžugorju hranijo več sto dokumentov in pričevanj, ki govorijo o čudežnih ozdravljenjih po priprošnji Kraljice miru. Ozdravljenja so bili deležni tudi številni Slovenci. Kaj je vam znanega o tem?

Bil sem zraven ob čudežnem ozdravljenju moje sedaj že pokojne gospodinje Marije Setnikar. V tistih dneh je opravila preiskave, ki so pokazale, da je imela vrh pljuč črno. Ne vem, ali je to kazalo na raka ali tuberkulozo. Po obisku Medžugorja jo je čakal še en pregled v Trbovljah. Ko je prinesla slike zdravnici, se je ta začudila in se vprašala, od kod sedaj to. Na prejšnji sliki so bila pljuča bolna, na novi pa popolnoma zdrava. Takrat smo potovali med vojno. Težko je bilo priti do Medžugorja. Na srečo je vlak deset minut zamujal, da

smo ga še ujeli. To je bilo ravno v času, ko je v Sloveniji potekala prva policijska stavka. Meja je bila zaprta. Takrat je že vozil potniški avtobus iz Trsta v Medžugorje. Ob 21.00 bi moral kreniti z Rijeke, šel je pa šele ob 23.00. Mislili smo si, da nima smisla iti na pot, saj je ta avtobus ob 18.00 že krenil nazaj iz Medžugorja. Pa vendar smo šli. Prispeli smo ob osmih zjutraj. Sveto mašo sem imel v stranski zakristiji, kjer se je sicer prikazovala Marija. Na začetku maše je moja gospodinja začutila, da ji je bila na ramo položena topla roka, ki je nato šla skozi pljuča. Čez eno uro je že šla z nami na Križevac, čeprav si pred mašo ni mislila, da bi se lahko povzpela z nami.

Potem je primer gospe s štajerskega konca. Še ne 50 let stara je padla z višine in si močno poškodovala vretence. Pristala je na invalidskem vozičku. Njen župnik je pogosto romal v Medžugorje. Potem ko je slišala notranji glas, naj se pridruži, se je s pomočjo svojih sinov odpravila na pot. Na zadnjih sedežih so ji postlali. S težavo je prispela v Medžugorje. Takrat so videnja bila v cerkvi. V gneči ji je nekdo odstopil prostor v bližini prezbiterija, kjer so vidci imeli videnje pred oltarjem. Ko so vidci pokleknili, je začutila v sebi neko spremembo. Začutila je mravljince in kot neki lahen vetrič. Po videnju se je počutila popolnoma drugače in je vstala brez bolečin.

Takoj za tem se je med prvimi v skupini povzpela na Crnico, kjer so skupaj z župnikom slavili Boga za njeno ozdravljenje. Domov se je vrnila zdrava. Po tem dogodku je vsako leto, kadar je le mogla, v zahvalo romala h Kraljici miru.

Potem lahko pričujem tudi o mojem stricu. Na hrbtišču obeh rok je imel množico bradavic, eno poleg druge, od konca prstov pa do komolca. Bil je krojač in zaradi te bolezni ni mogel več držati šivanke v rokah. Zdravniki so mu dejali, da je to rakavega izvora in da ni ozdravitve. Z ženo sta bila na veliki šmaren v Medžugorju. Vračala sta se s Crnice. Mož je šel naprej, ona za njim. Na poti se jima je izza grmovja približala neka ženska, in ko je videla njegove bolne roke, jima je ponudila šopek zelišč, ki jih je imela, in ju spodbudila, naj iz teh zelišč skuhata čaj. Vrnila sta se v Nemčijo. Tam je žena šopek shranila v kleti in nanj pozabila.

Ko so se eno leto kasneje odpravljali v Slovenijo, je mož naletel na ta zelišča in rekel ženi, naj mu jih vendar skuha, kot je dejala tista ženska v Medžugorju. Storila je tako. Že drugi dan je mož opazil, da so se bradavice močno zmanjšale in potem v kratkem skoraj povsem izginile. Spoznal je, da gre za nadnaraven vpliv, saj je prej brez uspeha poskusil že vse mogoče. Zaobljubil se je, da bo, če ozdravi, vsak dan z družino molil rožni venec. In začeli so moliti.

Naslednje leto sta se s 13-letnim sinom podala na zahvalno peš romanje iz Ljubljane v Medžugorje. Težko jima je bilo med potjo, saj sta spala v spalnih vrečah. Vendar sta zmogla. Čez čas pa se jim molitev ni zdela več potrebna, saj so menili, da so svoje dosegli. Tako so prenehali z zaobljubljenim rožnim vencem.

Kmalu so se začele bradavice spet pojavljati in spet so prerasle hrbtišče rok. Mož je ugotovil, da je izrekel zaobljubo, ki pa je ne izpolnjuje. Znova so začeli moliti in bradavice so spet začele izginjati. Dvakrat je zaradi prenehanja molitve rožnega venca doživel, da so bradavice spet zrasle in nato spet izginile. Po tej izkušnji z molitvijo so spoznali, da se z Bogom ni šaliti, in molitve niso več opuščali, roki pa sta ostali skoraj

popolnoma brez bradavic. Na Resljevi v Ljubljani sta nato s hčerko imela krojaški servis, kjer sta vsako jutro, preden sta začela delati, zmolila rožni venec. Mož je živel še okoli deset let. Potem je dobil raka na črevesju in umrl.

To so bila zunanja ozdravljenja. Kaj pa notranja? Mnogi ljudje so v teh letih pri vas prejeli zakrament svete spovedi.

Omenil sem vam že patra Stanka, kapucina, ki je dejal, da naj gre enkrat spovedovat tisti duhovnik, ki dvomi o resničnosti medžugorskih dogodkov. Lahko rečem le, da so se premikale gore greha, gore. Spovedovali smo do druge ure zjutraj. En vagon na vlaku je bil izključno za spovednico.

Ali se vam zdi, da po 34 letih

medžugorskih dogodkov število romarjev narašča ali upada? Saj so še drugi veliki Marijini romarski kraji, npr. Lurd, Fatima, La Salette itd. Zakaj bi bilo Medžugorje na prvem mestu?

Zato, ker si ga je Marija izbrala. Ne morem reči drugega, saj tu odpade vsako človeško razmišljanje. Ker je Marija načrtovala in še načrtuje, da se bodo prav v Medžugorju dogajale velike stvari. Zame je bilo zelo pomembno tudi to, da se je vse to dogajalo v nekdanji Jugoslaviji.

Nekajkrat ste v tem pogovoru imenovali vero. Vemo, da je vera milost. So ljudje, ki bi si želeli verovati, pa ne morejo. Kaj bi jim povedali?

Da bi radi verovali, pomeni verjetno bolj poudarek na zunanjih znamenjih. Saj so nekoč tudi Judje vprašali Jezusa, kakšno znamenje bo naredil, da bodo verovali vanj, potem ko ga bodo videli. Do takrat je naredil že

veliko čudežev, pa so še kar naprej spraševali in niso verovali. »Temu rodu se ne bo dalo drugo znamenje kot znamenje preroka Jona. Kakor je bil Jona v trebuhu velike ribe tri dni in tri noči, tako bo Sin človekov v osrčju zemlje tri dni in tri noči.«

Vera se mora začeti v srcu in od tam gre navzven. Videnje na primer nikoli ni bilo pogoj za to, da bi kdo sprejel vero.

Poleg nevere je v današnjem svetu gotovo največji problem sovraštvo, vojne, ne-odpuščanje. Kako se spraviti s seboj, z bližnjimi, z Bogom?

Vidci v Medžugorju so rekli, da lahko z molitvijo dosežemo vse. Z vztrajno molitvijo!

Koliko vam uspe moliti na dan?

Ljubljanski nadškof je dejal, da se kdo hvali, če pove, koliko rožnih vencev zmoli na dan. Zato si tega ne upam več povedati.

Gotovo boste še naprej med organizatorji romanj v Medžugorje in med gorečimi častilci Kraljice miru. Ni pa to edino zasebno razodetje, ki vam je zelo pri srcu. Že mnogo let poleg Svetega pisma zelo radi prebirate spise italijanske mistikinje Marije Valtorte.

Ker sem na pol slep, le s težavo na dan preberem nekaj strani. Je pa to zame nekaj nebeškega. Tisti opisi Marijinega in Jezusovega življenja so zelo lepi.

Cerkev od vernikov ne zahteva, da bi morali verovati v zasebna razodetja. Kakšna je razlika med zasebnim in javnim razodetjem?

Javno razodetje se je zaključilo s smrtjo apostola Janeza. Vse, kar se je od takrat naprej razodevalo, pa spada med zasebna razodetja. Čeprav nisem kakšen velik teolog, za Medžugorje menim, da je to svetopisemska zadeva, da se izpolnjuje, kar je videl in napisal apostol Janez: 'In odprlo se je božje svetišče v nebesih ...' To zame ni več privatno razodetje. Bog hoče ljudi reševati. To je enkratna stvar. Enkratna!

Gospod Maks Kozjek, najbolj vas poznamo kot medžugorskega romarja in župnika, ki že 32. leto župnikuje na Zasavski Sveti gori, sicer pa o vas vemo zelo malo. Od kod prihajate, kje ste bili rojeni? Kje ste študirali?

Rodil sem se kot osmi otrok v vasi Koreno nad Horjulom. Vse pomembne stvari v mojem življenju so bile povezane s številko 13. Ko mi

OPRAVIČILO

V prvem delu intervjuja z g. Maksom Kozjekom (v št. 9–10) se je pri zapisovanju intervjuja zgodila neljuba pomota. Zvesti bralci so nam namreč sporočili, da je gospa Zofija Rakušček, ki je bila v njem omenjena, še vedno živa. Za napačno informacijo se opravičujemo.

je umrla mama, sem bil star 13 let. Ko sem vstopil v bogoslovje, so mi dali 13 za oznako perila. Ko sem prišel na prvo službeno mesto v Metliko, smo imeli hišno številko 13. Povsod same trinajstice. To je tudi Marijina številka, saj se je v Fatimi prikazovala 13. v mesecu. Čeprav se mnogi te številke bojijo, je to zame prazna stvar. Zame je to, kot rečeno, Marijina številka.

Se kaj bojite konca svojega življenja, na kar bi moral resno misliti vsak človek, kristjan pa še posebej?

Nič se ne bojim umreti. Moramo pa biti žrtve, orodje. Vse za Božjo Mamico. Tako ji rečem zato, ker na Zasavski Sveti gori častimo Marijino rojstvo. Slovenci imamo ogromno Marijinih pesmi, toda o njenem rojstvu ne poznam nobene. Za Jezusa jih imamo veliko, za Marijo pa ne. Težko se tudi izrazim, izgleda morda celo neprimerno. Ne moremo Mariji reči denimo Marička ali kaj podobnega. Preprosto nimamo izraza,

ki bi bil dostojen za majhno dete Marijo. To je škoda.

Ko imamo pri nas vsako prvo nedeljo v mesecu popoldne, poleti ob 15.00, pozimi pa eno uro prej, romarska srečanja, pride naenkrat do 100 romarjev. Zmolimo dva dela rožnega venca in nato je maša. V glavnem jim razlagam mesečno sporočilo Kraljice miru, ki ga je dala v Medžugorju. Saj želim biti Marijin glasnik, Marijino orodje. Sem v Njenih in Jezusovih rokah. Naj z menoj naredita, kot je Božja volja.

Najlepša hvala vam za ta pogovor! Z svojo gorečo molitvijo in zvestobo Bogu in Mariji še naprej pomagajte tudi nam in vsem drugim priti do nebes.

Bog plačaj!

Intervju pripravil:

Klemen Krpan

VIR foto: rastemo-u-vjeri.com

upload.wikimedia.org

DUHOVNA POT V LETU USMILJENJA

Med potekom jubilejnega leta usmiljenja se kot verniki lahko sprašujemo, kakšna je pot duhovnega življenja, ki nam jo načrtuje to podarjeno

milostno leto. Življenje verujočega je duhovno življenje. Verujoči namreč daje vedno pomembno mesto duhovnim dobrinam. Če bomo v pravilnem spoznanju naredili pravilne korake, bo to znamenje naše odprtosti do Boga in njegovega usmiljenja, ki ga bomo naprej podeljevali drugim. Kot piše sv. s. Favstina, bomo kakor pretočni kanali, po katerih se zliva Božje usmiljenja v svet (Dn 1212). Deležni bomo posebnega Božjega varstva v življenju ter ob smrtni uri (Dn 1075).

Sprejetje usmiljenja

Sveto leto usmiljenja smo pričeli na slovesni praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije. V Mariji se je izpolnila prerokba usmiljenja Adamu in Evi. Že v raju, takoj po storjenem grehu, sta prva človeka prejela obljubo o popolnem odrešenju po Ženi (1 Mz 3,15). V Mariji moremo premišljevati zgled največjega izkaza

Božjega usmiljenja in največjega sprejetja usmiljenja. Marija sama pravi: "Velike reči mi je storil Vsemogočni" (Lk 1,49), angelski svet jo pozdravlja z besedami: "Milosti polna, Gospod je s teboj" (Lk 1,28) in človeštvo z besedami: "Blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa" (Lk 1,42).

Marija je torej Brezmadežna - brez izvirnega greha spočeta, vsa čista, vedno devica v običajnem in duhovnem smislu. Marija ni nikoli malikovala. Papež Frančišek nas vabi, naj v tem letu tako duhovniki kot verniki v podeljevanju in prejemanju s posebno pozornostjo obhajamo zakrament spovedi. Zakrament svete spovedi nas naredi brezmadežne, ko so nam odpuščeni vsi po krstu storjeni grehi.

Naša priprava na spoved naj bo tako v vztrajni molitvi ter premišljevanju. Papež Frančišek posveča pozornost telesnim in duhovnim delom usmiljenja. Obrazec, v katerem so naštet ta dela, po katerih bomo sojeni pred Bogom po smrti, je lahko dober pripomoček pri izpraševanju vesti. Za dobro spoved je nujno spoznaje grehov. Izpraševanje vesti, spoznaje grehov je temelj spovedi. Grehov, ki jih ne spoznamo, ne obžalujemo, se jim ne odpovemo, se jih ne spovemo, ne opravimo zanje pokore, nismo

odrešeni ... Po sveti spovedi lahko hvaležno vstopimo skozi sveta vrata in prejmemo popolni odpustek. Odpustek je duhovna dobrina za nas, ki jo pa lahko namenimo tudi drugim, zlasti rajnim.

Drugi vidik Brezmadežne je njeno materinstvo Božjega Sina. V zakramentu spovedi dosegamo brezmadežnost, v obhajanju svete evharistije pa smo deležni Kristusa. Postanemo "noseči" Njega, ki ga prejemamo v poslušanju Božje besede z odprtostjo srca. Ko iskreno molimo, se kesamo in nazadnje prejmemo sveto obhajilo. Pred sto leti je papež Pij X. izdal odlok o pogostnem prejemanju obhajila. Pogostno prejemanje naj bi v nas vzbujalo vedno večjo gorečnost in ljubezen, ne sme pa postati navada.

Podelitev usmiljenja

Drugi korak te duhovne poti je v podeljevanju usmiljenja drugim. Kakor pri sprejetju usmiljenja, tako je tudi pri podelitvi usmiljenja najbolj pomembno srce. Papež Frančišek opozarja, da je največji problem današnje tehnološko razvite in informacijske družbe brezbržnost za stisko in trpljenje človeka. Sedaj je čas, da se pustimo dotakniti srcu. Čas je, da se odpremo mistiki srečanja z Bogom in sočlovekom v usmiljeni ljubezni.

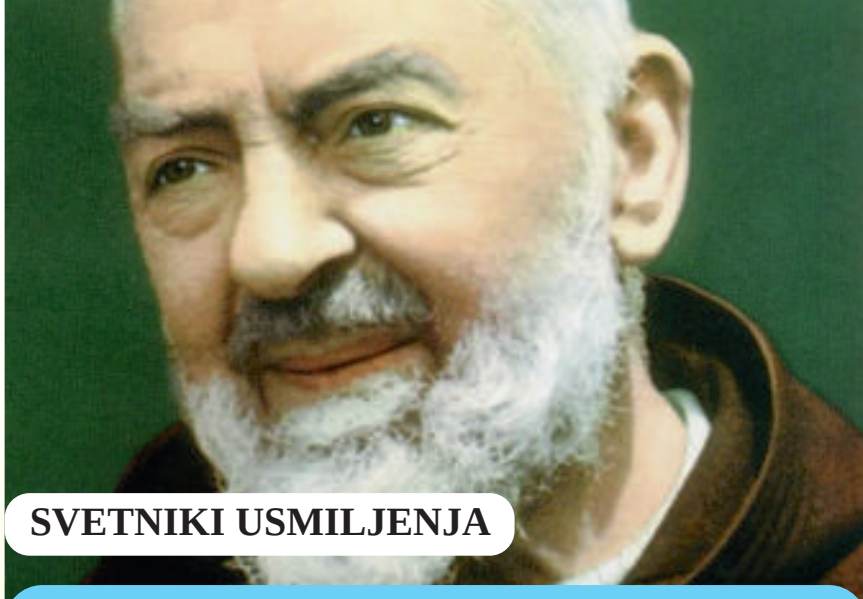
Glede podelitve usmiljenja bližnjim je poleg "srca" pomembno, da sledimo

tudi določenim sklepom, načelom, nekemu "sloganu" ali vzorcu, ki nam bo pomagal, da bomo stalno preverjali, če smo na pravi poti. Sveta Favstina na primer pravi, da usmiljenje izkazujemo: 1. z molitvijo, 2. z dobro besedo bližnjemu in 3. z dejanjem. Moli lahko vsak. Z molitvijo za drugega osvojimo osnovno usmiljeno naravnost, ki se lahko nadaljuje z besedo in nazadnje dejanjem.

Benedikt XVI. je v svoji prvi okrožnici osvetlil pojem ljubezni. 1. "karitas" ali dobrota je ljubezen Očeta, ki jo izkazujemo z dobroteljnostjo. 2. "agape" je ljubezen Sina, ki potrpi z drugim in moli zanj. 3. občestvena ljubezen Svetega Duha pa je tisti očiščeni "Božji eros", ki vzpostavlja ozračje bratske povezanosti v skupnosti, kar lahko razložimo kot vnašanje pozitivnega vzdušja v odnose.

Kot "Medžugorci" bomo izoblikovali sklepe na podlagi Marijinih sporočil. Na primer: 1. Vztrajna molitev za mir, za spreobrnjenja, za tiste, ki še niso spoznali Božje ljubezni. 2. Prinašanje miru temu svetu predvsem tako, da ga vedno najprej gojimo in ohranjamo v sebi. 3. Sprejemanje krivic in nasprotovanj, za kar dobimo vodilo in moč v njenem Sinu. 4. Post, razna odrekovanja, zadoščevanja.

Peter Nastran

SVETNIKI USMILJENJA

SV. PATER PIJ IZ PIETRELCINE (1887–1968)

Letošnje leto je papež Frančišek razglasil za leto usmiljenja. V Sloveniji smo simbolično odprli štirinajst vrat, ki nam želijo pomagati, da bi za usmiljenje odprli tudi vrata svojega srca. Zato bomo v tem letu tudi v vsaki številki revije spoznali svetnico ali svetnika, ki ga je na poseben način zaznamovalo Božje usmiljenje in polnost usmiljenja do soljudi.

Tokrat se s prestolnice Slovenije odpeljemo približno 1000 km južno po škornju naše sosednje države Italije. Prispemo v vasico Pietrelcina, ki se nahaja v eni izmed dvajsetih dežel Italije, v Kampaniji, ki jo sestavlja pet pokrajin, vasica leži v pokrajini Benevento.

25. maja 1887 se je v eni izmed hiš zaslišal jok. V družino Forgione se je rodil drugi otrok, Michel je dobil brata Francesca. Mama Maria Giuseppa in

oče Grazio sta bila preprosta in revna kmeta. Z leti je družina rasla, bratoma so se pridružile še tri sestrice. Vera je bila pomembna v celotni vasici, redno so hodili k sveti maši, molili rožni venec, se udeleževali procesij. Francesco je z desetimi leti prejel prvo sveto obhajilo, pri dvanajstih pa je šel k sv. birmi. Rad je hodil v cerkev, molil, risal križe in mama ga je nekega jutra celo našla, kako spi na tleh ob postelji, za vzglavnik pa si je postlal kar kamen. Vzor za to je našel v sv. Frančišku.

Skozi njihovo vas je večkrat pešačil brat Camilo, kapucin, in Francesco mu je zaupal svojo željo: svoje življenje posvetiti Bogu. Šolanje za duhovnika je bilo takrat sicer čast, a je hkrati pomenilo tudi večje stroške (dodatnih 5 lir in 20 kg pšenice na mesec), zato se je oče odločil, da poskusi srečo v Ameriki. »Moj oče je dvakrat prečkal

ocean, da bi jaz lahko postal redovnik,« je večkrat dejal pater Pij.

6. januarja 1903 je Francesco vstopil v kapucinski noviciat v Morconu in postal brat Pij. Posvečen je bil v duhovnika v stolnici v Benevenetu 10. avgusta 1910, nato pa je zaradi slabega zdravja služboval kar v domači vasi. Slab mesec po posvečenju je na praznik Marijinega rojstva v samoti molil in takrat prvič začutil in prejel nevidne stigme (Jezusove rane), šele po letu dni je to zaupal patru Benedettu. Leta 1916 so ga poklicali v skupnost na Garganski polotok, v 140 km oddaljeni kraj San Giovanni Rotondo, ki je štel 7000 ljudi. Mesto ni imelo niti tekoče vode niti elektrike.

Med prvo svetovno vojno je bil Pij večkrat poklican v vojsko, na koncu pa zaradi slabega zdravja oproščen. Svoje trpljenje in bolezen je žrtvoval za ljudi, imel je visoke vročine, preko 40 stopinj, a vse je potrpežljivo prenašal. Njegove rane so postale vidne 20. septembra 1918. Vseh pet ran je ostalo odprtih in so krvavele 50 let, imel pa je tudi šesto – na ključnici (ki jo je Jezus dobil pri nošenju križa), ob premišljevanju in molitvi križevega pota pa je tudi potil krvavi pot. Po pričevanjih so rane dišale po vrtnicah.

Glas o nenavadnih dogodkih se je hitro širil in ljudje so se začeli zgrinjati k p. Piju k spovedi. Celo v časopisih so zapisali različna

pričevanja, npr. kako je rešil generala Cadorna, ki je želel narediti samomor, pa se mu je ob usodnem trenutku prikazal p. Pij in ga od tega odvrnil. To je le eno izmed pričevanj o njegovi bilokaciji (biti hkrati na dveh mestih). Nadrejeni so bili previdni, moral je na preiskave, pregledali so ga številni zdravniki, nekateri izmed njih so na vsak način poskušali dokazati in pojasniti izvor njegovih ran, a je bilo končno mnenje vedno, da so le-te nadnaravnega izvora.

Pater Pij je imel veliko darov, trpel je in se boril, kajti vsaka minuta je dragocena za rešitev božjih otrok, ki se utapljajo v grehah in zankah zlega. Poleg vseh spreobrnjenj so že za časa njegovega življenja zapisani številni čudeži, npr. ozdravljenje deklice, ki ni imela zenic, bila je slepa, a je po njegovi molitvi spregledala, četudi še vedno ni imela zenic.

Ure in ure je presedel v spovednici. Za nekatere je bil mil spovednik, ki duše nežno vodi do odrešenja, druge je kruto in strogo postavil pred dejstva, za tretje je bil strah, saj je videl izpisane vse zamolčane grehe ... A ne glede na način se je skozenj izlilo Božje usmiljenje, o katerem beremo v Sirahovi knjigi: »Njegovo usmiljenje je v trenutku stiske čudovito kakor deževni oblaki ob suši« (Sir 35,24). Od njega so ljudje odhajali olajšani.

Število obiskovalcev je presegalo njegove zmožnosti spovedovanja, zato so uvedli sezname; tisti, ki ga niso

mogli obiskati, so mu pošiljala pisma. Še danes je v mestnem muzeju soba, prepolna pisem zanj. Tudi noč mu ni prinesla počitka, takrat ga je mučil in napadal hudič, o čemer pričajo sobratje. Veliko je molil in naročal: *»Molite, molite, molite. Molitev je ključ do Božjih zakladov, je bojno in zmagovito orožje v boju za dobro in zoper zlo. Česa ne more molitev v češčanju, spokornosti, prošnji, zahvaljevanju?«* Tudi on se je zatekal k Mariji: *»Zapuščam vam Marijo: ljubite jo in spodbujajte ljubezen do nje. In molite rožni venec, molite ga, kolikor le morete.«* O rožnem vencu pa je dejal: *»Rožni venec je orožje, s katerim premagamo demona in dosežemo milost ... Je povzetek naše vere, opora našega upanja, razcvet naše ljubezni ... To je orožje, ki nam ga je za obrambo in zmago darovala Mati Marija, da ga uporabljamo zoper zvijače peklenškega sovražnika.«*

Njegova posebna skrb so bili bolni, onemogli, pomoči potrebni, zato je bil njegov načrt odpreti bolnišnico. Nastala je Hiša lajšanja trpljenja. Vsa leta zbiranja darov so se obrestovala in slovesna otvoritev je bila 5. maja 1956.

Umrli je v 82. letu starosti. Njegove rane so pred smrtjo zaprle in niti brazgotina ni ostala na njihovem mestu. Papež Janez Pavel II. je 1987 prišel v San Giovanni Rotondo kot

romar in molil na grobu p. Pija, 12 let kasneje ga je razglasil za blaženega, 16. junija 2002 pa za svetnika. *»V grobu bom bolj živ kot kdajkoli,«* je dejal svetnik in mnogi pričajo o velikih dogodkih tudi po njegovi smrti.

»Kako veliko je Gospodovo usmiljenje, njegovo odpuščanje tistim, ki se obračajo nanj!« (Sir 17,29) Pošilja nam pastirje, da nas vodijo, svetnike za priprošnjo, daje nam svojo Mater, mi pa se moramo le obrniti Nanj in zaupati v usmiljenje, ki ga ima do nas. Sv. p. Pij je lahko naš veliki priprošnjik.

Danes San Giovanni Rotondo obišče veliko romarjev, ki molijo v cerkvi Santa Maria delle Grazie, kjer se nahaja tudi spovednica, v kateri je spovedoval p. Pij, ali v novi, moderni cerkvi, ki je posvečena sv. p. Piju. V kripti te nove cerkve leži tudi nestrohnjeno telo sv. p. Pija. Kripta je okrašena z mozaiki slovenskega umetnika Marka Rupnika, v bližini je lepo urejena pot s postajami križevega pota in bolnišnica – Hiša lajšanja trpljenja.

Besedilo in fotografije:
Klavdija Jurišič

Molitev sv. patra Pija po obhajilu

Ostani z menoj, Gospod, saj je potrebno, da si vedno navzoč in te ne pozabim. Veš, kako zlahka te zapustim.

Ostani z menoj, Gospod, ker sem slaboten in potrebujem tvojo moč, da ne bom tako pogosto padel.

Ostani z menoj, Gospod, ker si ti moje življenje in brez tebe postanem mlačen.

Ostani z menoj, Gospod, ker si ti moja luč in sem brez tebe v temi.

Ostani z menoj, Gospod, in mi pokaži svojo voljo.

Ostani z menoj, Gospod, da bom slišal tvoj glas in hodil za teboj.

Ostani z menoj, Gospod, da si te bom želel močno ljubiti in vedno biti v tvoji družbi.

Ostani z menoj, Gospod, ker se mrači in se dan končuje, življenje mineva, bliža se smrt, sodba in večnost. Obnoviti moram svoje moči, da se ne bom ustavil na poti, zato te potrebujem. Pozno je, prihaja smrt. Strah me je teme, skušnjav, suhote, križa, skrbi. O, kako te potrebujem, moj Jezus, v tej noči izgnanstva.

Ostani z menoj, Gospod, v življenju in vseh njegovih nevarnostih, potrebujem te. Naj te prepoznam, kot so te prepoznali tvoji učenci pri lomljenju kruha.

Naj bo evharistično obhajilo luč, ki odžene temo, moč, ki me podpira, edino veselje mojega srca.

Ostani z menoj, Gospod; ob uri svoje smrti hočem ostani združen s teboj, če ne po obhajilu, pa vsaj po milosti in ljubezni.

Ostani z menoj, Gospod; ne prosim za Božjo tolažbo, ker si je ne zaslužim, marveč za dar tvoje navzočnosti, da, zanj te prosim!

Ostani z menoj, Gospod, saj iščem le tebe. Tvojo ljubezen, tvojo milost, tvojo voljo, tvoje srce, tvojega Duha, ker te ljubim in ne iščem nagrade, marveč le to, da bi ljubil bolj in bolj. S trdno ljubeznijo te ljubim z vsem svojim srcem tu na zemlji in te bom v polnosti ljubil vso večnost. Amen.

»DRAGI OTROCI, POSTITE SE IN MOLITE S SRCEM.«

Klic Kraljice Miru k postu in molitvi s srcem 20. septembra 1984 je klic meni in tebi. V prejšni številki sem pisala o seminarju posta, tišine in molitve in podala tudi zelo globoko pričevanje. Kot sem obljubila, tokrat nadaljujem in razmišljam o postu.

Post je v najširšem pomenu odrekanje odvečnim stvarem. Ne nanaša se na osnovne stvari in potrebe, ki spadajo k človekovi strukturi in pravilnemu delovanju duševnih in telesnih moči. Tem se človek ne more niti ne sme odreči, saj bi s tem ogrozil sebe in grešil proti ljubezni do sebe, ki pa je njegova osnovna dolžnost in kriterij ljubezni do bližnjega. Iz tega okvira človek ne sme nikoli izstopiti.

Poznamo kozmetični, terapevtski in religiozni post. Za nas ima poseben pomen religiozni post, ki pa je v življenju izgubil svoje pravo mesto. Njegovo vrednost, potrebo in pomen

potrjujejo vsa verstva v svoji praksi, kar nam daje vedeti, da potreba po postu izvira iz same religiozne narave človeka in da ga zahteva urejen odnos človeka do Boga.

V Svetem pismu je post religiozno dejanje, brez katerega bi veri manjkalo nekaj bistvenega. Sprejemanje Boga za seboj nujno potegne odrekanje vsemu, kar more v praksi konkurirati Bogu, ko človek izbira vrednote.

V Stari zavezi je post skupaj z molitvijo sredstvo za doseg miru. V Novi zavezi pa vemo, da se je Jezus sam postil pred svojim javnim delovanjem in napovedal, da se bodo postili tudi njegovi učenci. Pomena posta ni zmanjšal, ni pa dovolil soditi drugih.

V cerkveni tradiciji je posebej poznan evharistični post (povezan s prejemanjem sv. Rešnjega telesa) in

post kot čas priprave na praznike. Ta tradicija se je ohranjala stoletja, v zadnjem času pa sta prava postna dneva le dva: pepelnična sreda in veliki petek, a tudi ta dva dneva sta izgubila svojo pravo prakso in smisel. Po pričevanjih vidcev iz Medžugorja nas Marija vse kliče k miru, spreobrnjenju, molitvi, postu in trdni veri. Od začetka prikazovanj do 14. avgusta 1984 je Marija prosila za post en dan v tednu (petek ob kruhu in vodi). Na predvečer vnebovzetja 1984 pa je videc Ivan prišel v župnišče in rekel, da se mu je prikazala Marija, ko je nameraval v cerkev. Rekla mu je, da je vse poklicala, da od takrat molijo vse tri dele rožnega venca in da se postijo dva dneva v tednu, v sredo in petek. Od takrat do danes je ta klic ostal nespremenjen.

Marija je kraljica prerokov in vsi preroki so klicali k spreobrnjenju, postu in molitvi, da bi izprosili mir. Ona nima niti boljših niti drugačnih sredstev od tistih, h katerim so vabili že preroki. Ko nas kliče k dvodnevni postu, ostaja v tradiciji svojega naroda, hkrati pa nas spominja na večstoletno tradicijo Vzhodne in Zahodne Cerkve.

Prikazovanja v Medžugorju ne prinašajo nič novega, nenavadnega, so izpolnitev fatimskih začetkov. So samo pomoč, da sprejmemo to, kar je Bog naročal po prerokih in kar sta izpolnjevala Jezus in Marija.

Marija v Medžugorju o postu govori

v številnih sporočilih. 20. septembra 1984 je naročila: »Dragi otroci, postite se in molite s srcem«, 25. aprila 1992 pa: »... samo z molitvijo in s postom se more zaustaviti vojna«. Marija nas po veliki Božji milosti in previdnosti že 34 let vodi k Bogu in kliče k spreobrnjenju. Ve, da ne zmoremo sami, zato ostaja z nami, kakor je ostala z učenci v binkoštni dvorani. Želi, da bi vsi spoznali Božjo ljubezen in po njej živeli. Post je samo pomembno sredstvo na poti do tega cilja, do stanja popolnega miru in zveličanja vsakega izmed nas. To pa nam more dati samo Bog.

Marija je popolnoma spremenila tok mojega življenja. Zato te, dragi bralec, vabim, da ji slediš tudi ti. Ona je tako polna milosti, da človeško srce tega ne more doumeti. »Če bi vedeli, koliko vas ljubim, bi jokali od radosti.«

Andreja Pezdevšek
(delno povzeto po knjigi: S. Barbarić,
Postite srcem)

S P. SLAVKOM BARBARIČEM V MARIJINI ŠOLI

VERA

Vedno sem se spraševal, zakaj mi je p. Slavko tako blizu, po mnogih letih raziskovanja njegovega življenja in delovanja pa mi je vseeno še vedno neznan, velika skrivnost.

Čutim, da se odgovor skriva v globini njegove osebnosti in duhovnosti in da se mu lahko približamo edino tako, da mu postavljamo vsaj malo podobni. Tokrat je naša tema vera.

V svojih premišljevanjih o veri p. Slavko zajema iz Marijinih sporočil in jih razlaga skozi prizmo svojih izkušenj in izkušenj ljudi, ki jih je srečeval. Ne zanima ga teorija o veri, ampak praktična vera, ki je človeku lahko v pomoč v konkretnih situacijah na njegovi življenjski poti.

Kaj je vera?

P. Slavko ne razpravlja o veri v obstoj Boga (to predpostavlja), ampak izhaja iz vere kot zaupanja v Boga. »Vera pomeni, da v vsaki življenjski situaciji, dobri in slabi, zaupamo Bogu. Vera je

tesno povezana z zaupanjem. Če imamo vero, imamo tudi zaupanje; če vere nimamo, tedaj v človeškem srcu ni zaupanja.« Skladno s tem je nevera »nezaupanje v Božjo voljo in upiranje le-tej.«

Marija je zgled vere kot popolnega zaupanja v Boga, kar se zrcali v njenih sporočilih v Medžugorju. V Marijinih sporočilih je predanost izraz vere. Dati svoje srce Bogu, zaupati Bogu, z njo reči: 'Tukaj sem, Gospod' – to je vsebina vere.«

Vera in védenje

V kakšnem odnosu sta védenje in vera? Ali je vera védenje in ali je za vero dovolj védenje?

Odgovor p. Slavka je, da vera ni védenje in da veri ni dovolj védenje: »Ko naša krščanska praksa ostane brez ljubezni, tedaj lahko vemo za zapoved ljubezni, dovolimo pa si sovraštvo, vemo za Jezusovo odpuščanje sovražnikom, istočasno pa ves čas

živimo v sporih z drugimi.« Vera v Boga se torej ne more enačiti z védenjem o Bogu. »Človek lahko reče, da veruje, če pa ta vera ne rojeva ljubezni do Boga in po ljubezni zahvaljevanja in slavljenja Boga, tedaj to ni vera v Boga, ampak védenje o Bogu.«

Zato se rast vere ne meri s količino védenja o verskih resnicah, ampak z rastjo ljubezni. »Če ljubezen ne raste, tedaj vera postaja védenje, ne pa notranja moč, ki človeka izboljšuje.« Namreč »znanje o Bogu ne spreminja človekovega življenja niti ne njegove življenjske situacije.«

Življenje lahko spremeni samo vera, ki jo vodi ljubezen do Boga in do bližnjega. »Vsem nam manjka izkušnja Božje ljubezni oziroma ljubezen. Vsak kristjan, ki pozna Božje zapovedi in Jezusovo zapoved 'Ljubi Boga nad vse in svojega bližnjega kot samega sebe', ki nosi v srcu naravni zakon, zapisan tudi v Svetem pismu: 'Vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim!' (Mt 7,12), ve vse. Toda to, da človek ve, kaj je potrebno storiti, še ne pomeni, da ima tudi moč, da to naredi. Edino ljubezen do Boga in do drugih daje človeku moč, da ravna tako, kot ve, da je prav. Vsi naši izgovori, da nimamo časa, da ne zmoremo ipd., so samo dokaz pomanjkanja ljubezni.«

Če premišljujemo na tak način, vidimo, da je med verniki veliko praktičnih nevernikov. »Če vemo, da je potrebno moliti, odpustčati, ljubiti, a

tega ne počnemo z vsem srcem, spadamo v kategorijo nevernikov, med tiste, ki ne ljubijo Boga.« Medžugorje je mnogim vernikom oživilo, osvežilo in okrepilo vero. »Medžugorje ni darovano zato, da bi se nekaj bolje vedelo, ampak da bi se bolje živel evangelij Jezusa Kristusa, ki je edini Rešitelj.«

Ali je vera zasebna stvar?

Ali se vera tiče samo osebe, ki veruje, ali se tiče tudi drugih ljudi? »Glede na to, da mora vera imeti nekakšen odmev v družbi, je vedno osebna stvar, nikoli pa ni zasebna zadeva posameznika. Mnogi so zamenjali osebno in zasebno, pa se z lahkoto izključujejo iz skupnosti, zaradi tega pa trpijo posamezniki, udje in celo telo (prim. 1 Kor 12,12–31).«

Zamenjava med osebnim in zasebnim je posebej prišla do izraza v času komunizma. »Ali nismo bili v komunističnih časih v nevarnosti, ko so vernike skušali prepričati, da je vera zasebna stvar, da si lahko vernik doma, da se božič praznuje za zaprtimi vrati ali pa da greš nekam v neznano župnijsko skupnost, da bi lahko opravil, kar je treba 'po pravilih'?! To je bila nevarna past. Mnogi so postali njene žrtve.«

Vera ni zasebna, ampak osebna stvar posameznika, naše krščansko delovanje ne more nikoli biti niti ostati »nekaj zasebnega, nekaj za naš mirni kotiček, nekaj za doživetje lastne sreče

in miru«, ampak se brezpogojno mora kazati in imeti »svoj odmev v javnosti, v javnem življenju in delovanju. Kdor uspe svojo vero skriti, ta je v resnici niti nima.«

To nikakor ne pomeni, da smemo drugim vsiljevati vero, toda če vera obstaja in če je prava, se sama pokaže, ker verovati pravzaprav pomeni odpreti se, »izstopiti, pričevati, sklicevati se na človeške in evangeljske vrednote, materinsko reagirati tam, kjer so ogroženi življenje, družina, pravičnost, ljubezen, mir ...«

Izkušnja vere in pričevanje

Pričevanje vere je za vero pomembno, ker se jo sprejema preko pričevanj drugih in izročja s pričevanjem. Pričevanje pa ne izhaja iz teorije, ampak iz izkušnje. »Pričevalec je tisti, ki je nekaj videl ali doživel in to pričuje s svojim življenjem ter prenaša drugim. Da bi človek postal pričevalec, mora torej nekaj videti in doživeti, sicer to ne more biti.«

Vera je moč za sedanjí in prihodnji trenutek, toda ne pozablja preteklosti oziroma pričevanj vere pred nami. Zelo je zanimivo, da tisti, ki »izgublja vero, istočasno izgublja stik s svojo preteklostjo in svojimi očeti, ločuje se od svojih korenin; ker v sedanjosti ne najde prave poti, gre negotov v svoj jutri. Kdor pa izgubi stik s svojimi koreninami, ta se, kot vsaka rastlina, odrezana od svojih korenin, izpostavlja

valovom časa, v katerem živi, in ti ga mečejo od obale do obale in tako tava, ne da bi našel пристanišče odrešenja. Zaradi takšne negotovosti človek ne najde smisla življenja, izgubi sebe, z njim se lažje manipulira. Ni naključje, da je danes zelo veliko ljudi brez pravega življenjskega smisla, odtrganih od resničnosti, pripravljenih uničevati sebe, druge in naravo okrog sebe.«

Pričevalci vere iz preteklosti so pravi življenjski vzorniki tudi za današnji čas. Zato jih je potrebno postavljati kot smerokaze na življenjske poti naših mladih. »Če mladim ne bomo uspeli za 'vzor' dati ljudi, ki so na poti vere uresničili svoje življenje z Bogom in ostalimi ljudmi, jih bomo prepustili prehodnim zvezdam, ki bodo nekega dne izginile, z njimi pa tudi ideali naših mladih ... Ni se nam treba sramovati svoje dediščine in vere svojih očetov, ker bomo šele z njo lahko rasli kot ljudje in kristjani za nove čase.«

Fra Marinko Šakota
(Glasnik mira 4/2015,

Prevod in priredba: Petra Černivec)

POROMALI SMO

ROMARJI IZ VSE SLOVENIJE KOT ENA DRUŽINA

Ljudje so me spraševali, kdaj bom spet romala za novo leto v Medžugorje. Ker smo imeli situacijo z referendumom, ko smo se borili za družino, sem se odločila, da tokratno novoletno romanje namenim za svetost družin in za tiste, ki iščejo življenjskega sopotnika, da bi se obnovila naša vera v koreninah – tako kot je Marija že velikokrat rekla: naj obnovimo molitev v družinah. Vendar se je zgodilo mnogo več. Ta molitev za romarje, za njihove družine, za svetost nastajajočih družin je obrnila zgodbo v smer, ki je nihče od nas ni pričakoval.

Število prijavljenih romarjev se je vrtelo okrog 25, kar je že skoraj kritična masa za izpeljavo romanja. Ko sem v pripravi na romanje molila,

pa sem čutila nekakšno zagotovilo: ne skrbi, vse bo v redu! Molila sem naprej in prosila: Jezus, kaj si želiš od tega romanja? Kaj naj storim, da izpolnim Tvojo voljo? Prišel je odgovor: Pokliči Marinko in združita vsaka svojo skupino v eno samo. Najprej sem bila presenečena nad tem odgovorom. Pa sem rekla: Če je to tvoja volja in je to dobro za mojo ponižnost ter je tebi tako všeč, sprejem. V srce je prišel globok mir in z njim veselje. Takoj sem vedela, da je to to.

Z Marinko sva se slišali in se dogovorili, da tokrat greva skupaj, kot ena družina. Marija pa je storila še veliko več: tudi romarjev za ostali dve načrtovani novoletni romanji je bilo premalo, tako da so se vsi

romarji preusmerili na ta, osrednjeslovenski avtobus. Romarji so bili »z vseh vetrov«, od Prekmurja do Primorske, od Gorenjske do Bele krajine. Pravijo, da sta med Slovenci najbolj razširjena »športa« foušija in kupčkanje. Zanimivo je bilo opazovati, kako je tokrat Bog »zrežiral« dogajanje, da je vse lepo teklo, kar bi sicer lahko »škripalo«. Želel nas je povezati v eno družino, želel nam je pokazati, da naj se povezujemo med seboj ne samo romarji, ampak tudi spremljevalci romarjev in duhovniki.

Zahvaljujem se Jeanette, Petri in Marinki, da smo kot spremljevalci

stopili skupaj. Hvala ge. Marinki, ki mi je pokazala, da se kljub letom da v ponižnosti in potrpežljivosti služiti po Mariji Jezusu. Še posebej pa se me je dotaknilo, kako so naši mladi duhovniki g. Vlado Bizjak, g. Peter Nastran in g. Damijan Mlinarič spoštljivo in z veliko ljubeznijo podpirali svojega starejšega sobrata g. Pavleta Uršiča, ki ga kličejo tudi ata župnik. Vsem duhovnikom bi se rada zahvalila za zelo bogato duhovno vodstvo. Prav zaradi njihove povezanosti in medsebojne edinosti smo tudi mi dihali kot ena družina.

Petra Černivec

KAJ ME V MEDŽUGORJU NAJBOLJ NAGOVARJA?

V Medžugorju resnično dojemam, da je Marija moja Mati. Maja

Počutim se v iskrenosti do Marije in Boga. Najdem se v molitvah, usmiljenju in slavljenju. M. B.

Najbolj me je nagovarjal križev pot na Križevac, pričevanja v Cenacolu in Goranovo pričevanje ter občestvo ljudi z vsega sveta – različni narodi bogatimo drug drugega. J.

V Medžugorje prihajam v Marijino materinsko šolo. Tu me Marija uči živeti evangelij v vsakdanjem življenju. A. N.

V Medžugorju me najbolj nagovarja češčenje Najsvetejšega in Marijina navzočnost na Hribu prikazovanja. Mateja C.

Všeč mi je ta enotnost in edinost med Slovenci, ko smo vsi eno in se ljubimo, kot nas je ljubil Jezus. Matej Praper

V Medžugorju me res nagovori spoved. Po njej se moja duša prenovi in mojo notranjost preplavi globok mir. Vesna

Najbolj me nagovarja tišina pred Marijinim kipom na Crnici. N.N.

Nagovarja me Jezušček v živih jaslicah. Peter

Nagovarja me češčenje Najsvetejšega in vsaka molitev križevega pota na Križevac. N.N.

Molitev v mnogih jezikih. Vanda

V Medžugorju so mi všeč: mir, sproščenost, molitev, veliko uslišanih prošenj. Marija

Marija me je poklicala, da sem hodil po poteh, kjer sva že bila z ženo, ki je od zadnjega romanja umrla, in se tako na neki način poslovil od nje. F. Z.

Mir in ljubezen. Veri.

Vse! Najbolj pa nočni pohod na Crnico. Ko hodim po tistem kamenju, molim za svoje vnuke. T. H.

Medžugorje je zame predokus nebes; kjer se mi srce odpre in občutim Božjo in Marijino bližino, v srcu pa radost in mir. Lepo se je vedno znova vračati v Marijin objem. Urška

Medžugorje je kraj, kjer me Marija uči božje ljubezni in mi pomaga, da z božjim usmiljenjem vidim samo sebe in me spreobračati. D. K.

Križevac je zame najbolj milosten kraj na zemlji, kjer vedno doživim mir, novo upanje, ki mi daje moč za poslušanje. Jezus mi je tukaj še posebej blizu. Marija pa me objame s svojim plaščem ljubezni. N.N.

Pri molitvi za ozdravljenje duše in telesa čutim osvobojenje od bremen ter obnovo telesa in duha. Ta molitev je milost. Medžugorje je spovednica sveta. Sveta spoved prinese ozdravljenje in mir v naša življenja. Pričevanja v skupnosti Cenacolo me veliko naučijo o življenju. Vsak od nas bi moral iti skozi to šolo življenja. Boža.

Mir, pričevanja, iskreni pogovori, pot v tišini z luno na Crnico, adoracija pod zvezdami, moč in nalezljivo Petrino veselje. Mateja

PRIČEVANJE

Z BOŽJO POMOČJO SEM PONOVRNO OSVOJIL TRIGLAV

Čeprav je od dogodka, o katerem bom pisal v svojem pričevanju, minilo že skoraj pol leta, skoraj ne mine dan, da se ne bi spomnil nanj in se zanj zahvalil Bogu in Mariji. Iz časovne razdalje namreč vedno bolj odkrivam, da je bil izziv, ki smo si ga postavili, velik. Nekatera dejstva glede zdravja udeležencev, ki so se šele kasneje pokazala, pa so še večji dokaz Božje podpore.

Za mano je že tričetrsto stoletja, pa sem si kljub temu res zelo želel, da bi še enkrat plezal na Triglav, in sicer po isti poti, po kateri sem šel pred 40 leti: čez Luknjo preko Plemenic (Bambergova plezalna pot) in po zahodni pristopni smeri na vrh Triglava, nato pa preko Malega Triglava do planinskega doma na Kredarici in nazaj v dolino.

Tako sem dočkal 31. avgust 2015, ko smo ob 6.30 že krenili s parkirišča

pri Aljaževem domu v Vratih prijatelj Ivan, sin Luka in jaz, seveda z vso potrebno opremo in plezalno kramo. Priznam, bil sem malo negotov, zato sem med potjo začel kar potihoma moliti. Vedel sem, da poleg energijske pijače in jedače potrebujem tudi podporo »od zgoraj«. Do Luknje smo prišli s polurnim pribitkom glede na čas, napisan na smerokazu. Pred vstopom v steno smo si za vsak primer naredili plezalne pasove s karabini, si nataknili čelade in pospravili pohodne palice.

V steni sem hitro doživel prvo presenečenje, saj ni bilo več navpičnih jeklenih lestvic, ki so včasih lajšale vzpon. »Verjetno so porezane, ampak saj vidiš kakšen klin, jeklenico, zraven pa si lahko pomagaš z oprimki. Glej naprej, da boš videl, kam stopaš! Ko se oprijemaš, pazi na pravilo treh točk –

premikaj samo po eno okončino,« me je vodil Luka. To sem že vedel, toda bilo je strmo, večinoma praktično navpik, pod nogami pa pravi prepadi. Tu ni prostora za napake, sem pomislil. Ivan je na izpostavljeni poti naravnost užival: »Kako zanimivo, kako lepo!« Jaz pa sem razmišljal: »Vreme je res jasno, je pa zelo vetrovno ... roke so hladne in nimajo najboljšega oprijema na jeklenicah ... te so ponekod speljane tako, da je treba previdno poiskati tudi oprimke na skali. Tudi zrak je že redkejši. Kako bo šele, ko bomo čez 2000 m? In potem še 864 m ... ali bom mogel doseči to višino? Sam Bog ve! Z Njegovo pomočjo bo morda šlo.«

Začel sem moliti rožni venec. Desetke niso bile dodelane, molil sem po občutku, od 7 do 20 zdravamarij. Komaj opazno sem premikal ustnice, toliko bolj pa molil v srcu, ki je tudi sicer močno bilo. »O, da bi le zdržalo! Da ne bi nad prepadi nastopila tesnoba ali celo slabost! Utrujeni in prestršeni Frane, narekuj si primeren tempo. Lahko si počasen kot lenivec, da se le premikaš.« Postavil sem se na čelo in tako določal tempo. Minili sta nadaljnji dve uri zame zelo težke plezarije, pa sem spet premleval: »Ali res moraš plezati to steno? Pa saj nisi nor, nor je, kdor gre gor. Sveta Marija Pomagaj, še ti mi pomagaj!«

Luka je opazil mojo stisko in me

spodbudil: »Oče, ali kaj piješ tekočino po cevki? Bi še energijsko tablico? No, saj bo šlo!«

Z desno nogo sem se zagozdil v zajedi, stopinje naprej nisem našel, s trebuhom sem bil naslonjen na izbočeno skalo in nisem mogel pogledati navzdol. Luka spet: »No, oče, še bolj desno se razkorači, pa boš našel stop!« Beseda zaleže, odrinem se naprej. Na vrhu roba prvega vršička Plemenic je strahospoštljiv pogled na Severno triglavsko steno in na njeno prepadno Sfingo. A časa za dolgo opazovanje in občudovanje ni, potrebno je iti naprej do prvega kratkega počitka. Oh, te Plemenice – samo gori-doli. Po vsakem dol pa je spet težje gor – vleče se! Pa smo vendar prišli do mesta, od koder naj bi šli samo še gor.

Luka je na hitro pohitel na prepadni rob Sfinge, da bi fotografiral, naju pa je poslal počasi naprej. Z Ivanom sva prišla do utrganega skalovja – markacij ni bilo več! Stopicala sva levo in desno, pa nič našla. Spet sem se spraševal: »Ali nama jo je hudič zagodel? Sva preveč zbegana, da ne vidiva poti naprej?« Poklicala sva Luko. Če se ne bi v nekaj minutah pojavil, bi naju bilo že strah. Luka jo je ubral naravnost v podrto skalovje, midva pa, opogumljena, za njim, s palicami po meliščni poti, ki se vije pod zahodno steno vršne glave Triglava. Luka je malo zaostal, ker

sta se po telefonu pogovarjala z ženo Alenko; kot zdravnica bi najraje bila z nami, a nas je zaradi visoke nosečnosti lahko samo spremljala po telefonu in dajala potrebna navodila. Vstop v zadnji del poti je bil lepo varovan s klini in jeklenicami. Juhu, to bo pesem oprijema in rajanja proti vrhu, sem pomislil! Kakšna zmota! Kmalu me je s prvega mesta izpodrinil Ivan. Pa sem si mislil: 15 kg je lažji, pa tudi njegov nahrbtnik je manjši. Važno je, da se premikam in ne popuščam. Bog pomagaj, samo v tebi je moč in pomoč, sem potihoma klical. Korajžo potrebujem! Višina ni dobro vplivala name, zaostajal sem in se počasi premikal. Spet sem zaslišal Lukov ukaz: »Oče, vzemi energijski gel, pij in se malo odpočij!« Ubogal sem ga in se usedel, ne da bi se zavedal, da sem

bil res na robu moči. V mislih sem se Bogu zahvaljeval, da me še niso napadli krči v nogah. Teh se vedno zares bojim.

Končno smo dospeli do zadnjega roba zahodne stene in že videli Aljažev stolp. Luka je spet skrbel za naju: »Oblecita se, ker vaju bo veter preveč ohladil!« Malo sva ugovarjala, a na vršnem grebenu je veter prav strupeno pihal, da nas je kar prestavljal po skalovju. In megla ... Ivan se je oblekel v vetrovko, sam pa sem hitel, da bi bil čim prej na vrhu. Ko sem ga dosegel, sem se ves trd in premražen oblekel v jakno iz flisa. Ivan je prišel malo za nama, ker se je s težavo oblekel na najbolj vetrovnem predelu. »Luka, prav si imel, vedno te kot vodnika morava ubogati.«

Bila je peta ura popoldan, ko smo se objemali, si čestitali in se s slovensko

zastavo fotografirali ob Aljaževem stolpu. Použiti bi moral tretji sendvič, pa sem bil tako utrujen, da mi je misel na hrano povzročala slabost. Le pil sem lahko po malih požirkih. Razgled z najvišje točke Slovenije je bil lep, enkratni, vsi vrhovi so bili osončeni z zahodnim soncem.

Polurni počitek je koristil. Tudi nasmejali smo se, ko je skupina Štajercev »krstila« tiste, ki so prišli na Triglav prvič. Potem smo mi trije že pohiteli navzdol, da nas Štajerci ne bi ovirali pri spustu. Precej mlajši so se ob pogledu na nas kar malo spogledovali, ker sva se oba petinsedemdesetletna seniorja spuščala ob jeklenicah kar brez dodatnega varovanja.

Pot nas je vodila preko Malega Triglava do Kredarice. Zgornja tretjina poti – vse do odcepa poti za Planiko – je bila skrbno varovana z jeklenicami in vzdrževana. Drugačen pa je bil spodnji del, kjer se nismo mogli načuditi, kako slabo je vzdrževan, čeprav gre po tej poti na Triglav največ planincev.

V planinskem domu na Kredarici smo se premraženi od močnega vetra in počasnega spusta najprej pogreli ob topli peči. Luka nama je čestital: »Moja seniorja sta zdržala, nikjer vama ni bilo treba fizično pomagati, niti vaju varovati.« Čutil pa sem, da se mu je od srca odvalil kamen odgovornosti! Dvojne skodelice vroče juhe so zalegle, da so ooglele grlo in telo. V koči smo prespali po planinsko.

Drugi dan smo se po lahki planinski poti spustili v Krmo. Naproti nam je z avtom prišla Lukova žena Alenka, ki nas je sprejela z velikim veseljem in čestitkami za uspešen podvig.

Kraljestvo gora sem zapuščal z veliko hvaležnostjo v srcu. Hvaležen sem bil Bogu, mojemu Gospodu, in Mariji Pomagaj. Zavedal sem se, da nismo plezali samo v človeški navezi, ampak v navezi z Bogom in Marijo, h kateri bom ob priliki poromal, ker mi je izpolnila srčno željo.

Kraljica miru, Kraljica družin, sveta Marija Pomagaj – hvala ti in še naprej prosi za nas.

Frane

MARIJA – VRH STAROZAVEZNIH ŽENA

Tokrat zaključujemo razmišljanje o Mariji, ki ga je s. Snežna imela na srečanju za Magnifikat na Bledu 30. maja lani.

Koraki razlaščanja

Zahteven odnos sina Jezusa o svoje matere pa ne pomeni, da je bilo Marijino življenje turobno in zgolj trpljenje. Nasprotno. Na poti razlaščanja je vedno znova odkrivala drugačno veselje v primerjavi z materinskim veseljem Betlehema in Nazareta. To je bilo veselje vere, »veselje nerazumljivosti«, pristanek na to, da je Bog še bogatejši in še večji od tega, kar moremo razumeti (n. d., 103.105–106). Posebej pod križem, kjer je doživela najglobljo in

najstrašnejšo preizkušnjo. Vsi veliki atributi njenega sina pri oznanjenju so zdaj poteptani v bolečini in ponižanju. Bogoslužje velikega petka jo imenuje »lepa jagnjica«, ki trpi poleg žrtvovanega jagnjeta, ki ne odpre svojih ust (prim. Iz 53,7). Združuje ju strahovito trpljenje, ki se mu ne upirata, temveč se mu prepustita do poslednjih globin. In takrat, ko se tudi nam stemni, ko nam je odvzeto, za kar smo se trudili in žrtvovali vse življenje, in se Bog zdi strašno daleč, takrat potrebujemo Marijino vero in

upanje. Dejansko je Kristus v smrtnem boju do konca sveta in poleg njega je ona, njegova Mati. Da smo tudi mi tam z njo, v češčenju svete Očetove volje, čeprav je ne razumemo, je nekaj največjega in najlepšega, kar lahko v tem življenju storimo (*n. d.*, 115–120. 162–164).

Toda Jezus je vstal od mrtvih in na binkoštni dan Marijo najdemo pri rojstvu Cerkve kot njeno botro, močno in prepričano botro. Toda če odslej v Apostolskih delih in pismih apostolov najdemo Cerkev v silnem gibanju Duha, o Mariji ne najdemo več besede. To pomeni, da »ostaja« v dvorani zadnje večerje v molitvi. Tokrat je Marija pravzor Cerkve, ki moli, ki je, kot je zase odkrila sveta Terezija Deteta Jezusa, v Cerkvi srce, ki ljubi in ki vse poganja. Kaj se je dogajalo po Jezusovem odhodu in binkošti v Marijini duši, zaslutimo iz mistične izkušnje, ki so jo razodeli nekateri svetniki. Sveti Janez od Križa v pesmi z naslovom *Pesem duše, ki se použiva v želji, da bi videla Boga*, vsako kitico zaključuje z odpevom: »Umiram, ker ne umrem.« Ločenost od Boga je za takšno dušo mnogo bolj boleča in neznosna kakor ločitev od telesa. Po pričevanju mistikov jim je nadaljevanje življenja tu doli pravo mučeništvo. Podobno beremo pri apostolu Pavlu (Flp 1,23). Če to velja za te svetnike, kaj naj šele rečemo o Mariji? (*n. d.*, 168–175).

Sklep

Veliko bi še lahko govorili o vzvišenih krepostih preblazene Device Marije. Vendar se ozrimo nazaj na njene rojakinje in poskušajmo najti povezavo z njimi, pa tudi z ženo nasploh.

Spomnili smo se žena, za katere so bili moški pripravljeni trdo delati, njim prilagoditi svoje življenjske navade, izdajati nove zakone, ker so začutili, da so v njih našli neprecenljiv zaklad. Jožef je, če sledimo naši razlagi, v Mariji zaslutil veličino, ki se mu je zazdela nedosegljiva. Le Božja beseda je lahko zgradila most, po katerem je prešel razdaljo do nje, ki je, po postavi njegova žena, postala nevesta Svetega Duha. Poslušen angelovi besedi se je ni bal vzeti k sebi. Za zakonca, ki ju je v polnosti obsevala in vodila Božja ljubezen, pa, kot je bila prepričana že prva Cerkev, ni bila potrebna telesna ljubezen, da bi si izkazovala, utrjevala in ohranjala medsebojno ljubezen. Njuna ljubezen je bila prenesena v tisto območje božanske ljubezni, o kateri je rekel Jezus, da bomo v njej podobni Božjim angelom (Mt 22,30). Zato že od prve Cerkve govorimo o njunem deviškem zakonu in o Mariji kot Devici Mariji. Cantalamessa pa pravi, da bi poleg mnogih nazivov za Marijo morali dodati še »Marija, Božja prijateljica«. Kajti če Bog v Stari zavezi imenuje Abrahama svojega prijatelja (Iz 41,8) in svojega ljubljenca (Dan 3,35), ima

tudi v Novi zavezi prijateljico, Marijo. Bogoslužje ima zanjo besede iz Visoke pesmi: »Kako lepa si, prijateljica moja, kako lepa« (Vp 4,1), ki jih razumemo kot besede, ki jih je Bog izrekel Mariji. Luter pa je o njej rekel: »Nobena ženska podoba ne vpliva človeku tako čistih misli kakor ta devica« (*Marija, ogledalo Cerkve*, 230–233).

Po pravici lahko Marijo imenujemo tudi »pnevmatoforo«, nosilko Svetega Duha, ki je širila na vse okrog sebe sijočo svetlobo in žar ljubezni. V tem pomaga tudi nam, da izstopimo iz ljubezni do sebe in vstopimo v ljubezen do Boga. Samo ljubezen je večna in človek velja samo toliko, kolikor ljubi Boga in bližnjega (1 Kor 13). V tem nam je Devica Marija za Jezusom najlepši zgled in pomočnica.

V Svetem pismu srečamo žene s prvinskim nagonom po otroku. V hrepenenju po otroku, v želji, da ga kljub nerodovitnosti ali vdovstvu dobijo in obdržijo, zanj izborijo boljšo usodo, se ne ustavijo pred ničemer, prestopajo pravila in so pripravljene prevzeti nase prekletstvo. Marija stiske nerodovitnosti ni izkusila. Bila je rodovitna trta (Ps 128,3), iz katere mesa in krvi je bila rojena resnična vinska trta, na kateri rastemo srečne mladike (Jn 15,1sl.). Toda to materinstvo je Mariji tudi prebodlo srce. Dano ji je bilo v času njene zaroke, da je bilo očitno, da njen sad ni »iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje

moža, ampak iz Boga (Jn 1,13). In ta rojeni iz Boga, ta Božja Beseda je prišla na svet, v svojo lastnino, a njeni je niso sprejeli, le peščica Gospodovih ubožcev. In to usodo je z njim v vsej vdanosti delila njegova Mati. Že od rojstva v trpkih okoliščinah jo je poučeval, da ni prišel na svet iskat zavetja in da ga ne bo dobil, razen v njenem domu v Nazaretu. O, srečna skrita leta popolne preproščine in izenačenja z ubožnimi in preziranimi Nazarečani, leta, ko mu je lahko izkazovala materinske usluge, ko je s trdim delom skupaj z Jožefom in pozneje sam služil za njihovo preživljanje. Prehitro so minila in že se je ves predal oznanjevanju Kraljestva in vanj z bolečimi stopinjami razlaščanja popeljal svojo Mater. Takrat ga ni mogla zavarovati, kot so za svoje otroke po možnosti storile njene starejše sestre v Izraelu. Očetova volja je bila drugačna ... Spremljala ga je vse do najstrašnejših trenutkov, ki jih lahko pretrpi mati – usmrtitve njenega otroka. Ni pobegnila iz te strašne krvave sodbe, ne beremo v evangelijih, da bi prosila za milost, ne protestirala. Stala je poleg križa, stala! Kakšen pogum in kakšna vdana ljubezen! Če so starozavezne junakinje zastavile svoje življenje, da so rešile svoje stiskano ljudstvo, koliko bolj to velja za Marijo na križevem potu njenega sina, ko je izvršil naše odrešenje. In tako je dobila novo vlogo – žena, Mati Janeza

in v njem vseh verujočih, Cerkve. Zdaj, ko je po vstajenju njen sin postal »Božji Sin v moči« (Rim 1,4), je tudi ona postala »mogočna Božja Mati«. Dante v Božanski komediji vzklika: »Gospa mogočna in take si veljave, da kdor, želeč si milost, te ne zove, ravna si let brez kril v višave.«

Cerkveni učitelji in verniki se kosajo, da bi ji izkazovali čast, bodisi tako, da se zatekajo k njeni priprošnji, bodisi z oznanjevanjem nešteti uslišanj na njeno priprošnjo. Uresničuje se vsa dolga stoletja, kar je po navdihu Svetega Duha kot skromno dekle z Jezusom v svojem telesu napovedala: »Odslej me bodo blagrovali vsi

rodovi« (Lk 1,48).

Pridružimo se temu slavospevu tudi mi in skupaj s svetim Ambrožem vzkliknimo: »Naj bo v vseh Marijina duša, da bo povelečevala Gospoda, naj bo v vseh Marijin duh, da se bo radoval v Bogu« (*Razlaga Lukovega evangelija II*, 26. CSEL 32, 4, str. 55).

s. Snežna Terezija Večko

VIR foto: www.centroaletti.com

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. december 2015

*Dragi otroci, jaz sem vedno z vami,
ker vas je moj Sin zaupal meni.
Zato se ne bojte.*

V zemeljskem življenju moramo kristjani, čeprav pripadamo Bogu in "nismo od sveta" (Jn 15,19), delati marsikaj, pač skladno s talenti, ki so nam bili dani. Naše poslanstvo je širjenje evangelija s svojim življenjem, pri čemer nas nebeška Mati podpira, spodbuja in nam stoji ob strani. Ljubeče nas imenuje apostole. Čeprav nam pride pri našem delu marsikaj na pot, nam pomaga in nas vabi, naj se ne bojimo. Pod njenim varstvom je bil tudi doživljaj,

ki ga bom opisala v nadaljevanju.

Bilo je v ponedeljek, 6. junija 2011. To je bil za mojega moža poseben dan, saj je imel čast, skupaj z najinim najstarejšim sinom, od nadškofa Krambergerja prevzeti relikvijo bl. Antona Martina Slomška, ki jo je nadškof dal za našo kapelo (navdih zanjo je bil dan v Medžugorju). V tem času sem delala tudi v Zagrebu, na evropskem projektu. Ker je naš stari avto nekaj nagajal, sem jaz vzela moževega, ki je bil še precej nov, da bi varno prišla na cilj. Moj soprog pa si je, da bi se zanesljivo peljal po relikvijo, izposodil avto najine hčerke in zeta, starega pa je pustil doma. V bližini Muljave, za prvo cestninsko postajo na poti v Zagreb, sem v

vzvratnem ogledalu zagledala dim. Najprej sem mislila, da se nekaj kadi ob cesti, potem pa sem videla, da se moj avto ovija v dim ... Peljala sem še kakih 150 m, ko je bilo okoli mene toliko dima, da skoraj nisem nič več videla. Šele takrat sem se zavedla, da se kadi iz mojega avtomobila. Ustavila sem in v strahu skočila ven, pred avto. Pričakovala sem, da bo zdaj, zdaj eksplodiralo in sem tekla nekaj metrov naprej ... Tedaj sem na nasprotni strani ceste zagledala delavce, ki so kosili travo in me sočutno opazovali. Eden je že prihajal proti meni in glasno vpil: "A ste se ustrašili, gospa? ... Najbrž je šla turbina ..." Ko sem začutila, da nisem več sama, sem se takoj počutila bolj varno. Nato so mi pomagali, da sem poklicala avtovleko, ki me je z avtom vred odpeljala do servisa v Ljubljani. Tam me je že čakal sodelavec, ki mi je brezplačno posodil avto, da sem se lahko odpeljala v Zagreb, kjer me je čakalo delo, da sem ga opravila do konca.

Medtem pa je v Mariboru potekalo čudovito srečanje s prevzemom relikvije. Komentar mojega mlajšega sina je bil: *"A potem si ti morala s superbom na pot, da bi ati prišel do relikvije?"* Hvala za Božje in Marijino varstvo! Preizkušnja, ki je pokazala, da nam je relikvija bl. Martina Slomška namenjena. Če bi vzel avto moj soprog in bi se njemu

zgodila ta nezgoda, bi podvomil, ali si relikvijo sploh zaslužimo. Bog z nami je "zrežiral", da avta, ki ne bi zdržal poti in bi povzročil dvome o upravičenost do relikvije, ni vzel moj soprog; poleg tega se je meni nezgoda pripetila, ko še nisem imela velike hitrosti ... in na vsej dolgi avtocesti mi je Bog poslal delavce ravno na tisto mesto, kjer so mi lahko pomagali.

Relikvijo je 11. septembra (na rojstni dan najine hčerke, ki je s soprogom posodila avto) v prisotnosti lepega števila ljudi blagoslovil in umestil v kapelo Svete družine nadškof Kramberger. Ta kapela je mesto pričevanja, saj vanjo povabimo vsakega gosta, vernega ali nevernega, domačega ali tujega; v njej molimo zanj, četudi morda gost ne zna moliti.

Medžugorje, 2. januar 2015

Moj Sin ljubi čiste in ponižne, ki trpijo in trpljenje prenašajo v tišini in upanju na končno odrešenje.

Na predvečer obletnice maminega rojstva za nebesa, 9. januarja, smo se v njen spomin z najmlajšo hčerko napotili k sorodnikom. Želeli smo opraviti več obiskov (imamo, hvala Bogu, precej razvejano sorodstvo). Preden smo odšli od doma, me je soprog, ki je videl zajetno število (z ljubeznijo pripravljenih) daril, vprašal, kako si predstavljam obiskati

vse, saj je bila že sredina dopoldneva, do cilja pa kaki dve uri vožnje. Rekla sem: "Angeli nas bodo vodili in nam bodo pripeljali ljudi naproti."

Najprej smo se želeli oglasiti na mojem rodnem domu, za naprej pa nismo imeli načrta. Za vsak slučaj sem pred odhodom od doma sorodnike poklicala in izvedela, da ravno odhajajo in jih kaki dve uri ne bo doma. Tako smo nenadoma dobili precej "prostega časa".

Zato je mož predlagal, da obiščemo bližnji dom starejših, kjer živi njegov duhovni oče, 90-letni duhovnik njegove domače župnije. S hčerko sva se strinjali. Našli smo ga, ko je že skoraj eno uro bral Sveto pismo, odlično razpoloženega, veselega, duhovno čilega. Zadržali smo se v čudovitem duhovnem pogovoru, malo pred opoldne smo zapeli angelovo češčenje, na duhovnikov predlog pa zmolili tudi eno zdravamarijo za mojo mamo. Ob koncu ga je mož zaprosil za blagoslov. Poklekali smo in duhovnik nas je vsakega posebej blagoslovil. Nato je rekel: "Vesel sem vaše ponižnosti, pa da me pridete obiskat ... Jaz bi moral klečati pred vami!" Ta stavek me je zadel v srce, saj govori o velikanu Duha in o človeku, ki je v svojem življenju veliko trpel. Bil je po krivem obrekovan, zaradi česar je tiho trpel, molil in "daroval trpljenje v tišini in upanju na končno odrešenje".

Ta duhovnik je povedal zgodbo o Božji ljubezni, ki se prenaša prek ljudi. V domu, kjer živi, je pred nekaj leti doživel možgansko kap. Bil je zelo slab, ni se zavedal in bi po običajnem »protokolu« moral v oddelek za umirajoče, ki jih zdravijo le še tako, da jim lajšajo bolečine (paliativno). Takrat se je zanj zavzel mlad fizioterapevt David, ki je rekel, da ga dobro pozna in ve, da ima veselje do življenja, da je sposoben premagati to bolezen in da se bo še postavil na noge. Mladi terapevt je izrazil izjemno upanje, obenem pa je kot dober poznavalec svoje stroke govoril z avtoriteto. Tako so duhovnika pustili v njegovi sobi, kjer ga je negoval omenjeni fizioterapevt. Duhovnik se spomni, kako ga je nekega dne obiskal in rekel: "Danes se bova pa usedla, ne bomo vas več hranili leže, poskusite se dvigniti ...". Sledil mu je in tako sta vsak dan naredila korak naprej ... Ni bilo dolgo, ko je ponovno hodil.

Še danes s svojim življenjem veselo pričuje; na mnoge deluje spodbudno, njegove maše in molitve pa se darujejo za rešenje številnih duš ... Vsem nam je zgled.

Tisti dan smo obiskali vse, ki smo se jih namenili obiskati. Kot sem slutila, so nam angeli pripeljali na pot ljudi in vse je teklo tako, kot si more zamisliti le Najvišji.

Marta Ciraj

MARIJA SE JE PRIKAZALA OTROKOM

»Dragi otroci!«

Ko se Marija na poseben način prikazuje svetu, pogosto nagovori otroke. Tako je bilo v Fatimi in je tudi v Medžugorju. Bog je vzvišen, svet, presega človeške predstave in misli, prav tako pa je domač in čuteč za potrebe ljudi, ubogih, ponižnih, odprtih. Podobno je tudi Marija poveljučana v nebesih s svojim Sinom, obenem pa se materinsko sklanja k človeštvu in mu odpira skrivnost Kristusovega odrešenja. Tudi v Medžugorju se je prikazala otrokom in jih nagovorila: »*Dragi otroci!*« Prav te besede so nagovorjene opogumile, da so se odprli Marijinemu blagemu nagovoru in se začeli pogovarjati z njo. Vidkinja Vicka pravi, da je bila vesela in obenem zelo preplašena, bala se je, hkrati pa ji je bilo prijetno pri srcu.

V tej ženi, ki je bila obsijana s čudovito svetlobo, so vidci prepoznali Jezusovo in svojo nebeško Mater, ob kateri so se počutili kot njeni otroci. Med njimi je nastal odličen odnos, da morejo sprejemati njena sporočila in jih posredovati svetu. Ob tem je Marija ohranila svojo nebeško vzvišenost, pokazala pa je tudi globoko povezanost z življenjem na zemlji. Vidci so začutili, da so ob njej bratje in sestre, njeni otroci. Brez te drže se ni mogoče odpreti presežnemu Božjemu svetu in skrivnosti njegovega razodevanja.

Marijini poslanca

Marija je nekajkrat neobičajno nagovorila otroke: »*Moji angeli!*« Angeli v Svetem pismu vedno nastopajo kot Božji glasniki in posredniki. Poslani so v Njegovem imenu. Tudi vidce je Marija poslala v svet in naš čas. Ta beseda torej ne izraža svetosti in stanja ljudi, ampak njihovo poslanstvo. Zato so bili ti mladi enaki svojim vrstnikom, vendar so dobili po Božji previdnosti posebno poslanstvo in nalogo za svet. Ko so doživeli pritiske in mučenja policije v Čitluku ter psihiatrije v Mostarju, so se šesti dan vprašali, če bodo mogli vse to zdržati. Marija jim je odgovorila: »*Zdržali boste, moji angeli. Ne bojte se! Zdržali boste!*« Že ta dva Marijina izraza, dragi otroci in moji angeli, sta bila močno sporočilo za njihovo poslanstvo. Marija je k temu dodala še: »*Ne bojte se!*« in jim s tem zagotovila pomoč pri tem, ko jih je poslala v svet.

Postati kakor otroci

Vidci iz Bijakovičev so sprejeli Marijine besede *dragi otroci* kot nekaj običajnega, saj so bili še otroci. Vendar je Marija ta nagovor ohranila vse do danes, zato je mogoče v njem prepoznati globlji pomen. Sveto pismo govori o tem, da ima Bog očetovski odnos do ljudi in da smo mi njegovi otroci. Prerok Izaija je z materinskim duhom opisal ta odnos: »Kakor mati

tolaži svojega otroka, vas bom jaz tolažil, v Jeruzalemu boste potolaženi.« (Iz 66,13) Psalmist ga je prikazal bolj odločno, očetovsko: »Pridite, sinovi, poslušajte me, strahu Gospodovega vas bom učil.« (Ps 34,12) Bog se obrača k ljudem, da so njegovi otroci, zato je neupravičeno slepo strahospoštovanje in beg pred Njim. To je razjasnil Jezus, njegov Sin, ki je poudaril velik pomen otroškega odnosa do Boga: »Resnično, povem vam: Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!« (Mt 18,3) Ob zasvojenosti z bogastvom in napuhom življenja je nagovoril učence: »Otroci, kako težko je priti v Božje kraljestvo!« (Mr 10,24).

Zahvala Marije

Če je za nekatere neobičajno, da Marija naslavlja vidce z *Dragi otroci*, je še bolj neobičajno to, da se jim zahvaljuje, da so odgovorili na njeno povabilo. Morda je res težko doumeti, da se Marija zahvaljuje preprostim otrokom, da prihajajo k njej in jo poslušajo. Toda zahvaljevanje je ena najbolj temeljnih drž vere, ki jo najdemo v Psalmih in na drugih mestih. Tudi Jezus se je zahvaljeval Očetu za poslanstvo, ki mu ga je zaupal. »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikrl modrim in razumnim, razodel pa otročičem. Da, Oče, kajti tako ti je bilo všeč.« (Mt 11,25) Jezus je imel pred seboj svoje

učence, ki so bili preprosti in otroškega srca – za razliko od modrih pismoukov in farizejev, ki pa jim je manjkala odprtost in so se pred Božjim nagovorom zaprli. Jezusova zahvala je dosegla svoj najgloblji značaj v velikoduhovniški molitvi, ko je prosil Očeta, da se proslavi po njem in da Oče proslavi njega. (Jn 17) Izraz te zahvale je prešel v evharistijo, v kateri se vsak dan na zakramentalni način Cerkev zahvaljuje za njegovo žrtev za naše odrešenje.

Tudi Marija se zahvaljuje za svoje poslanstvo. Ko jo je Elizabeta nagovorila kot Božjo Mater in izrazila vero v velike reči, ki jih je Bog storil v njej, je Marija zapela svojo pesem zahvale: »Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku.« (Lk 1,46) V tej luči moremo razumeti Marijino zahvalo otrokom na koncu njenih sporočil. Kot Jezusova in naša Mati ima preroško vlogo v Cerkvi in pomaga uresničevati Božje načrte z nami. V mnogih sporočilih jasno govori o načrtu odrešenja za svet, ki ji ga je Bog zaupal. Vidcem pa se zahvaljuje, ker so odgovorili na njeno povabilo in sodelujejo pri uresničevanju tega načrta.

Primož Krečič

MARIJINI OBROKI (MARY'S MEALS) preprosta rešitev za lačne v svetu

MARIJA JE VESELA – V PRVEM LETU SODELOVANJA SMO NAKAZALI 6.400 €

Ob koncu leta 2015 je skupaj 1.035.637 otrok prejelo pomoč od ustanove Marijini obroki. Tako dobrota zmaguje!

Dragi dobrotniki, najprej vam sporočamo, da smo del bančnega dela brezplačno prevzeli sodelavci projekta in tako znižali bančne stroške.

Nadalje vas obveščamo, da smo v letu 2015 nakazali skupno 6400 €. S tem denarjem bo dobrodelna organizacija Mary's meals lahko eno leto pomagala preživeti in se šolati okoli 430 otrokom.

VELIK BOHLONAJ VSEM DOBROTNIKOM!

Nakazila opravljamo, kot se zbira denar. Vabimo Vas, da še naprej darujete, potrebe so zelo velike in stalne – na svetu je po najnovejših podatkih okoli 59 milijonov otrok, ki ne hodijo v šolo, mnogo med njimi jih je kronično lačnih. Potrebe pa še naraščajo.

Še naprej vas vabimo, da darujete in **da bi odprli tudi trajne naloge**, za redna nakazila.

Slovenija v tem projektu sodeluje od aprila 2015. Sodelujemo s finančnimi sredstvi, ki jih zbiramo na računu, in sicer prek matice na Škotskem. Več na spletni strani: <https://www.marysmeals.org.uk/>

Račun za vaše prispevke za Marijine obroke:

DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana
Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

From: **Flora Gray** <Flora.gray@marysmeals.org>

Date: 2015-12-03 15:17 GMT+01:00

Subject: RE: Slovenia contribution

Hi, Marta,

I have just checked our records and can confirm that we received €1,900 Euros on 24th November.

Regards, thank you sincerely

Flora

ROMANJA

Od 12. do 15. februarja 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 15. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 3. do 6. marca 2016, v postnem času. Odhod ob 6.00 iz Kranja, vstopanje v Železniki, Škofji Loki, Kranju, Domžalah, Ljubljani ter na poti proti mejnemu prehodu Vinica. Vračamo se 6. marca zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Janez 031/390-490 ali 04/231-70-00.

Od 10. do 13. marca 2016, pred velikonočnimi prazniki. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratak 13. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 11. do 13. marca 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 13. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 8. aprila do 10. aprila 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 10. aprila zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 21. do 24. aprila 2016. Avtobus odpelje iz Tržiča, preko Križev, Kranja, Ljubljane. Duhovno vodstvo. Povratak 24. aprila zvečer. Prijave: Peter 040/979-622 ali Janez 031/390-490.

Od 27. do 30. aprila 2016. Avtobus bo odpeljal iz Železnikov ob 5.00 zjutraj do Begunj (ob 6.00), nato mimo Lesc in Radovljice do Kranja ob 6.40. Peljemo tudi skozi Domžale in Grosuplje. Zajtrk v Vinici, nato pot proti Medžugorju. Povratak 30. aprila zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave: Jurij 041/515-070 ali na mail: jurij.bam@gmail.com

Od 27. do 30. aprila 2016. Odhod iz Ljubljane v sredo ob 6.00, vrnitev 30. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali Anica 01/537-38-44.

Od 13. maja do 15. maja 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 15. maja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 9. do 12. junija 2016 bo **5. mednarodno srečanje invalidov**. Za vse informacije in prijave kličite: Jurij 041/515-070 ali pišite na: jurij.bam@gmail.com.

VABILA IN OBVESTILA

VABILO

Vsi prijatelji Medžugorja, vabljeni na
OBČNI ZBOR DRUŠTVA MIR SLOVENIJA,
ki bo v soboto 12. marca 2016 v Ljubljani na Černetovi 20
(župnišče župnije sv. Frančiška Asiškega v Šiški).
Dnevni red: Uvod – sveta maša v cerkvi svetega Frančiška.

1. Letno poročilo za leto 2015.
2. Obravnava in sprejem bilance za leto 2015.
3. Obravnava in sprejem sprememb Pravil Društva Mir Slovenija.
4. Volitev organov Društva: predsednika, izvršnega odbora in nadzornega odbora.
5. Razno

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 13.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 14.00 pa je sveta maša.

Naslednji shodi bodo: 7. februarja, na 5. nedeljo med letom, ter 6. marca, na 4. postno nedeljo.

3. aprila, na 2. velikonočno (belo) nedeljo, bo srečanje potekalo že po drugem urniku (sprememba ure!): ob 14.00 molitev rožnega venca in litanije, ob 15.00 sveta maša.

Začel bo voziti tudi romarski avtobus z naslednjim voznim redom:

12.45: avtobusna postaja pri slaščičarni LJ.-POLJE

12.50: Moste pri tržnici

13.00: glavna avtobusna postaja LJUBLJANA, peron 25

13.07: avtobusna postaja ČRNUČE (pri Rogovilcu)

13.15: avtobusna postaja veleblagovnica DOMŽALE

13.30: MORAVČE pri spomeniku

14.00: prihod na Zasavsko Sveto Goro

Dodatne informacije: Avtoprevoznništvo RUDI TOURS d.o.o., tel.: 041/770-506.

Vsi Marijini častilci in vsi romarji, prav lepo vabljeni k Mariji na Zasavsko Sveto Goro.

ROMANJE SPREMLJEVALCEV ROMARJEV V MEDŽUGORJE

bo od 19. do 21. februarja 2016, duhovno vodstvo g. Primož Krečič. Vsi, ki bi želeli iti, se lahko prijavite Marinki: 01/839-46-15, 041/841-058, Petri 030/308-686 ali Franetu 040/306-692.

Vabimo pa tudi druge medžugorske romarje, ki vam morda ta termin ustreza, da se prijavite. Vaše prijave bomo sprejemali do zapolnitve razpoložljivih mest.

Društvo Mir Slovenija

3. SLOVENSKI MARIJIN DAN

3. slovenski Marijin dan bo 11. junija 2016 v Velesovem.

Potekal po medžugorskem molitvenem programu (molitev rožnega venca, spoved, maša ...), in z nagovori gosta/gostov.

Namen tega dneva bo srečanje in medsebojno spoznavanje čim več medžugorskih romarjev ter skupna molitev k naši nebeški Materi. Vabljeni, da si že sedaj rezerviramo čas za to.

Društvo Mir Slovenija

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Anže Mulej, Herman Kocjančič. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.medjugorje.si

Dar za revijo 2€

27. marec 1986: "Dragi otroci! Rada bi se vam zahvalila za vse žrtve; kličem vas k največji žrtvi, žrtvi ljubezni. Brez ljubezni ne morete sprejeti ne mene ne mojega Sina. Brez ljubezni ne morete drugim govoriti o svojih izkušnjah. Zato vas kličem, dragi otroci, da bi začeli v sebi živeti ljubezen. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."